

Thơ Mặc Giang - Quyển 10 (từ bài 901 đến 1000)

STT	Tựa đề	Trang
01.	Một cuộc tao phùng	04
02.	Thương về Yến Phi	04
03.	Một cõi mệnh mỏng	05
04.	Đốt tâm nguyên	06
05.	Nhớ Thiều Nguyên	06
06.	Nhớ về Huyền Trân	07
07.	Núp bóng sân chùa	08
08.	Khôn nhà đại chợ	09
09.	Cái nổi Ta Bà	09
10.	Trường giang mặc tử	10
11.	Mở cửa tình thương	11
12.	Chân thân bất tuyệt	12
13.	Gỗ tiếng Diệt – Sinh	12
14.	Bảo châu như ý	13
15.	Kết một đài sen	14
16.	Tâm như bất thối	15
17.	Dòng sông nhân ái	15
18.	Tàn cát bụi	16
19.	Trái tim biết thở	17
20.	Chuyện Hai Dòng Sông	18
21.	Hát bản trường ca	19
22.	Bóng núi lưng đồi	20
23.	Đường về Bên Nội	21
24.	Đường về Quê Ngoại	22
25.	Tiếng đoạn trường	23
26.	Ai bảo em là thơ ?	23
27.	Nói Tiếng Yêu Thương	24
28.	Vần thơ tuyệt mỹ !	25
29.	Thương quá em tôi	27
30.	Hai tiếng Mẹ Quê	28
31.	Một mái tình quê	29
32.	Một mái quê nhà	29
33.	Biết bao giờ	30
34.	Hai thế hệ	31
35.	Đừng hỏi ngày mai - 1 -	32
36.	Một mảnh trăng mờ	33
37.	Sông nhỏ bên làng	33
38.	Đâu những ngày xưa	34
39.	Chuyến xe vô thường	35
40.	Nhà xưa ta đó	36
41.	Tìm tiếng lặng thinh	37

42. Ai bảo em lặng thinh	38
43. Tìm em từ thuở	39
44. Đừng hỏi chi em	39
45. Đỉnh yên nguyên	40
46. Tuyệt thế Em Tôi	41
47. Vượt thoát không thời	41
48. Kết vòng hư vô	42
49. Mơ, ...!	43
50. Sao ơi, Trăng mờ !	44
51. Núi ngã lưng đồi	45
52. Biết sống, dễ không ?	45
53. Khổ với Lỗ, trả giá !	46
54. Quan tài chưa đổ lệ	47
55. Xuân cười gió nắng	47
56. Bài ca bất tuyệt	48
57. Khép cửa Vô Môn	49
58. Điệp khúc an bình	50
59. Khi nào mới đến ngày mai	51
60. Những cánh hoa rùng	51
61. Đâu phải là chiến sĩ	52
62. Bãi đầm lầy	53
63. Lâu đài cổ	54
64. Ung thư toàn châu thổ	56
65. Tây Tạng giá băng !	57
66. Mỗi người là Đấng Vô Song	59
67. Giữa vành hư vô	60
68. Gói mộng Vô Sinh	60
69. Vòng tay ôm vũ trụ	61
70. Hoa trắng trọn đời	62
71. Đừng hỏi ngày mai - 2 -	63
72. Hoa vũ trụ	63
73. Người Già dễ quên ?	64
74. Có những con đường	65
75. Thấm đau lòng mẹ	66
76. Mẹ chờ con	67
77. Nhớ lại chùa xưa	68
78. Quê hương đâu của riêng ai	68
79. Quê hương chỉ một	69
80. Mở cửa thiên thai	70
81. Biết đến bao giờ	71
82. Cuốn thả bờ lau	72
83. Chiếc bóng hợp tan	73
84. Vỗ cánh phương đài	73
85. Xuân Hoa bốn mùa	74
86. Thông điệp sống	75
87. Lại viết cho em	76

88. <i>Sỏi đá kêu đau</i>	77
89. <i>Biết mấy dòng sông</i>	78
90. <i>Tiếng chim gọi hồn</i>	78
91. <i>Xóm nhỏ quê nghèo</i>	79
92. <i>Một mái Chùa Quê</i>	80
93. <i>Nhớ mãi tình quê</i>	81
94. <i>Cho trọn tình quê</i>	82
95. <i>Từ kiếp nào</i>	82
96. <i>Đợi trăng về</i>	83
97. <i>Trăng với ta</i>	84
98. <i>Một bến sông trăng</i>	84
99. <i>Ơn Cha - Đức Mẹ</i>	85
100. <i>Tiếng nói hồn thiêng</i>	86

Một Cuộc Tao Phùng

Tháng 12 – 2007

Tôi đến đây, đất thần kinh cổ kính
Thăm cố đô, chỉ một túi trên vai
Phương trời xa đã muôn vạn dặm dài
Tôi vẫn bước giữa ngàn trùng thiên lý

Con đường nào, là đường về của ý
Con đường nào, khơi động những nguồn cơn

Cùng bước đi nhìn vết tích hao mòn
Nghe xào xạc lằng lằng hồn sông núi

Cuộc nhân thế, mộng sâu rung trái chín
Đeo đỉnh đầu, một mái trắng bụi bay
Thoáng tâm tư lành lạnh gió heo may
Đêm thao thức sao mờ trông bóng nguyệt

Trong tối tăm, chỉ mong vành trăng khuyết
Vất lưng trời le lói ánh ngàn rơi
Vẫn lóa lên chút loáng bạc tuyết vời
Kinh đô đã trầm buồn vui thế kỷ

Trường Tiền hỡi, có buồn không Bến Ngự
Nam Giao ơi, ai hát khúc tình tang
Lá me bay, còn rơi rụng bên đàng
Dòng Hương Giang, câu hò chưa ước vẹn

Thuyền ai đó, hãy dừng chân một chuyến
Ghé vô bờ, khách đợi bến sông xưa
Rời một mai trời nghiêng nắng đổ mưa
Đất kinh kỳ trầm buồn bao cổ kính.

Thương về Yên Phi

Tháng 12 – 2007

Yên Phi em hỡi đâu rồi
Ai nghe tiếng nói tiếng cười Yên Phi
Mầm non đang độ xuân thì
Hiến thân Đạo Pháp cũng vì lầm mê
Trải qua sóng gió nhiều khê
Còn đây, một mái ước thề nghe em
Dù cho ai nhớ ai quên
Nhưng em còn đó, bên thềm thùy dương
Dù cho gió bụi mù sương
Nhưng em còn đó, bên đường nhớ ghi
Yên Phi, em hỡi Yên Phi
Thì thâm biển nhớ cũng vì tên em
Ráng chiều đỡ bóng hoàng hôn
Màn đêm buông xuống vẫn còn trăng soi
Xa xa gió gọi lưng đồi
Trùng khơi sóng vỗ ngỏ lời mến thương
Yên Phi còn đó bên đường
Bờ lau cát trắng thùy dương nhớ người.

Một cõi mênh mông

Tháng 12 – 2007

Mộng hải hồ, trùng khơi sóng vỗ
Nghe chạnh lòng, một cõi mênh mông
    Vi vu gió gọi ngàn thông
Mai sau rêu phủ thả dòng hoang sơ
    Kìa ai đứng đó trơ vơ
Núi cao biển rộng sóng xô xạc xào
    Quê người vãn vật giương cao
Quê mình vá đắp bọt bèo ngửa nghiêng
    Quê người phố xá công viên
Quê mình trắng ngủ, sao đêm mịt mờ
    Quê người phố thị rợp cờ
Quê mình èo uột đại khờ hôn đau
    Quê người sắc thắm thêm màu
Quê mình đêm tối, canh thâu chưa tàn
    Quê người phố thị thên thang
Quê mình trúc ngã bên hàng tre xanh
    Quê người thư thả an lành
Quê mình nặng trĩu treo mảnh ngàn cân
    Quê người ngất ngưỡng cao ngàn
Quê mình cúi mặt cơ cần đắng cay
    Quê người đêm cũng như ngày
Quê mình chưa sáng đã dày hoàng hôn
    Nhìn trông nước nước non non
Gia gia quốc quốc gọi hồn ai nghe !

Đốt tâm nguyên

Tháng 12 – 2007

Sao lại gọi truyền đăng tục diệm
Sao lại gọi kể thế truyền thừa
Trước Bảo Tháp nghe lòng xao xuyên
Đốt tâm nguyên ra sức dựng xây

Không làm gì ô danh cổ đức
Không làm gì hoen ố thiên môn
Tặng Ni hơi tin yêu dẫn bước
Tay đan tay gìn giữ sắt son

Một đánh lễ dạn lòng ghi nhớ
Tám thân này không bội ân sư
Có như thế mới nên đánh lễ

Nếu không thì bản áo Như Lai

Nâu sồng một mảnh đeo vai
Đạo - đời, hai gánh đường dài dậm soi
Nếu không, uổng phí một đời
Lại đem sương bạc mà phơi nắng chiều

Thà không khoác áo nâu sồng
Chứ không làm như chiếc áo
Thà không Thích Tử đeo dòng
Chứ không nướng nhờ cơm cháo
Thân mang, tay xách, vai gồng
Tâm tư tôi luyện nức lòng chưa thôi.

Nhớ Thiều Nguyên

Tháng 12 – 2007

Thiều Nguyên, thế núi lưng đồi
Quang Huyền, đại thụ một đời độc cư
Trăm năm một kiếp gần dư
Sử vàng rạn nét tư nghi đan thanh
Tịch liêu bóng cả buông mảnh
Mấy vòng kèm tỏa đoạn đánh ruột đau
Đến đây, da thắm thịt thau
Phong sương tuế nguyệt, sắc màu thời gian
Đến đây, một mảnh quan san
Thiều Nguyên trầm mịch, mây ngàn bay bay
Đến đây, chưa thỏa lòng này
Đôi bờ mi đọng, cay cay giọt nồng
Xích xiềng phù thế đeo gông
Nhân danh, giả tướng, tréo tròn trần lao
Trùng dương, bọt sóng ba đào
Trường Sơn, gió bụi xạc xào bờ lau
Tang thương vùi lấp biển dâu
Dòng sông cách trở nhịp cầu lại qua
Thiều Nguyên, đứng ngó xa xa
Vị non, vị nước, vị gia khắc lòng
Nhìn thôi, thỏa chút hoài mong
Sương đêm thấm lạnh, chờ hong nắng chiều
Hoàng hôn rải bóng cô liêu
Thiều Nguyên, ôi ! nhớ thương nhiều Thiều Nguyên.

Nhớ về Huyền Trân

Tháng 12 – 2007

Viếng thăm Đền Huyền Trân Công Chúa
Nhớ Châu Ô, Châu Lý, xa xưa
Báo ân cha, nâng khăn sửa túi
Báo ân nhà, một thuở can qua

Nhìn sắc thê cảnh vàng lá ngọc
Ngẫm nhớ câu, cây quế giữa rừng
Núi thăm thăm đèo heo hút gió
Thấp sao mờ, đêm nổi chung – riêng

Phận nữ nhi, đem thân mở nước
Lại kết giao hai mối an hòa
Bắc nhịp cầu xuyên Nam thẳng tắp
Vững sơn hà, dễ được thế ư

Thấp nén hương dâng lên Công Chúa
Hiển thánh linh phượng phát đầu đây
Người sống với sử vàng muôn thuở
Tên Huyền Trân mãi mãi không phai

Thật xứng danh anh thư nước Việt
Thật xứng danh công chúa nhà Trần
Vì việc lớn băng qua tiểu tiết
Áng mây nào, ai vẽ phù vân

Bồng Nga đeo mảnh tơ hồng
Phong sương tuế nguyệt non sông nước này
Hoàng hôn gác mái bờ tây
Thuyền du biển lộng hoa lay trắng ngàn
Trùng dương sóng vỗ mênh mang
Còn đây dấu nét son vàng Huyền Trân.

Núp bóng sân chùa

Tháng 11 – 2007

Hỡi ai núp bóng sân chùa
Nâu sòng, áo vải có thừa hay không
Đừng đem quãng gánh dòng sông
Khác chi bèo bọt bênh bồng trôi đi
Đạo tâm, đạo lực, vô nghi
Ngược dòng sinh tử có chi ngại ngần
Sao đem phủ lớp phong trần
Kìa xem cát bụi phù vân khác gì
Dọc đường sỏi đá ai vì

Chông gai ai gánh, ai vì cho ai
Thương không áo ngắn lưng dài
Co đầu rút cổ leo đài rong rêu
Xưa nay, rác rưởi lều bều
Bức tranh nhân ảnh còn trên lòng người
Hô hô, mắt nhắm, miệng cười
Miễn đeo hoang tưởng cuộc đời của ta
Bôi son, phết gắm lụa là
Ổm ờ cam ngọng, núp nhà Như Lai
Tung hê, thừa Cự, thừa Ngài
Một mai rớt xuống tuyền đài khóc thương
Ngoài đời đã lắm ma vương
Trong đạo không thiếu những phường ác ma
Lại than nghiệt ngã ta bà
Dấn thân phụng sự mới là trượng phu !

“Khôn nhà, dại chợ”

Tháng 12 – 2007

Nhớ câu “dại chợ khôn nhà”
Ra đường khép nép, về nhà huênh hoang
Dẫm đi trên những lối mòn
Thau chì lỏm ngòm, vàng son lụn tàn
Miễn sao ai gánh ai mang
Đừng ai đục đẽo ngai vàng của tôi
Chỗ tôi, không thể ai ngồi
Ô dù o bé, kệ tôi, mặc gì
Điểm trang cốt cách phương phi
Cân đai, áo mảo làm vì dễ coi
Tiền hô, hậu ủng, leo ngòi
Thừa Ngài, thừa Cự, co vòi, khép re
Ra đường, mắt nhắm, tai be
Về nhà, vênh váo làm Nghè trượng phu
Tép tôm rút cổ ao tù
Tường thành cố hủ che dù đóng khung
Thượng tôn, hạ đạp bung xung
Trung ngôn, nghịch nhĩ, lòng bùng mang tai
Chua ngoa, thờ vắn than dài
Không ai, bị ép bị nài mà thôi
Cái màng chè chuối nếp xôi
Đã quá cũ rích, mà lôi ra hoài
Khôn nhà, dại chợ, một đời !

Cái nổi Ta Bà

Tháng 12 – 2007

“Dò sông dò biển dễ dò
Nào ai lấy thước mà đo lòng người”
“Ồ sao cho vừa lòng người
Ở rộng người cười, ở hẹp người chê”
Đi vào tận chốn sơn khê
Còn nghe những nỗi ê chề trần gian
Huống chi giữa chợ giữa đàng
Cái chuyện thiên hạ ngập tràn đường đi
Chuyện hay chuyện đẹp nói chi
Chuyện xấu chuyện gở cấp kỳ lan nhanh
Ô hay, miệng thế không phanh
Luận bàn, đàm tiếu loanh quanh tỏ bày
Cù nhây cám trấu cối xay
Cù nhura thóc gạo suốt ngày chưa xong
Thời giờ để trống uổng không
Ngồi lê đôi mách đỡ buồn chưa yên
Lân la, nhồm dầy đi liền
Có khi cao hứng mà quên về nhà
Nhân thời nhân thế kêu ca
Xót thay cái nỗi ta bà đáng thương
Khen ai gạn lọc tinh tường
Không mang rác rưởi, không vương sinh lây
Khen ai nói thiệt lời ngay
Không thêm không bớt, đẹp thay cuộc đời
Khi cần, mới nói đôi lời
Khi không, chẳng nói những lời bung xung
Cần chi, quét sạch lá rừng
Cần chi, khuyên gió, gió đừng rung cây !!!

Trường giang mặc tử

Tháng 12 – 2007

Cam tuyền bên bờ suối
Trang trải đức thanh lương
Gieo cam lộ cảnh dương
Giữa trần ai thống khổ

Mưa nguồn xanh cây lá
Pháp nhũ thấm ân sâu
Hạnh phúc và khổ đau
Hai con đường đổ ky

Nhưng biết nhìn thật kỹ

Vốn là một không hai
Khi tỉnh giấc mê dài
Muôn sông ra đại hải

Nhân sinh đừng ái ngại
Hãy nhìn kia rùa mù
Đừng sống mãi ao tù
Đeo gông cùm nghiệt ngã

Dẫm đi trên sỏi đá
Bước qua mọi chông gai
Đâu không có hoa cài
Trên đường muôn vạn lối

Ta nằm yên đánh giấc
Rung động cả thiên thu
Sóng biếc vỗ đôi bờ
Sông trường giang mặc tử.

Mở cửa tình thương *Tháng 12 – 2007*

Nghe gì không em hỏi
Hoa cỏ ngậm mùi sương
Nghe gì không anh hỏi
Sỏi đá gọi bên đường

Long lanh từng tia nắng
Reo âm áp ngày về
Đêm đêm chìm thanh vắng
Reo vạn lý sơn Khê

Vang đời cao gió hát
Liên điệp khúc vấn vương
Lan sông sâu biển rộng
Đâu không bến tình thương

Chuông ngân dài tỉnh thức
Tiếng thanh thoát trong lành
Không còn đâu lẫn mức
Như mây trắng trời xanh

Ca vang đời thế kỷ
Vượt ranh giới biên cương
Nở rừng hoa thiên lý

Tỏa ngát ngát muôn phương

Hướng đi muôn vạn lối
Hướng đến muôn vạn đường
Nhân sinh đừng khắc khoải
Hãy mở cửa tình thương
Không sâu muện vương vương.

Chân thân bất tuyệt

Tháng 12 – 2007

Sương đêm không ướt áo
Mưa gió phớt đầu trần
Như một áng phù vân
Bay giữa ngàn mây biếc

Ta ngồi đây, ai biết
Vốn hiện hữu ngàn xưa
Đến mãi mãi ngàn sau
Chân thân còn nguyên vẹn

Ra đi không ước hẹn
Sao khắc khoải chia lìa
Ô kìa, ánh sao khuya
Đêm đêm đâu có mất

Giữa ngàn mây xanh ngát
Thuyền ai đậu bên đê
Sông bến cũ vỗ về
Dòng sông xưa nguyên vẹn

Trường giang sông nước ấy
Vẫn sông nước muôn đời
Nghe tiếng nói không lời
Là thanh âm bất diệt

Kìa chân thân bất tuyệt
Ta muôn thuở tồn sinh.

Gõ tiếng Diệt - Sinh

Tháng 12 – 2007

Qua dòng sông sinh diệt
Ta gõ tiếng diệt sinh
Nhận chân được bóng hình

Đã từ vô lượng kiếp

Ta lên đường đi tiếp
Cho đến tận hôm nay
Mãi mãi đến ngày mai
Ưu đàm hoa bát ngát

Từ vô thi không khác
Đến vô chung không màng
Đường thánh đức thênh thang
Ánh đạo vàng rạng rỡ

Giữa rừng hoang hoa nở
Ngàn cây lá xanh tươi
Sương ngậm cỏ reo cười
Trùng trùng muôn vạn hữu

Qua vĩ tuyến Thành - Trụ
Qua kinh tuyến Hoại – Không
Nhẹ hơn áng mây hồng
Treo giữa thêm hư ảo

Qua dòng sông sinh diệt
Nhìn bóng dáng diệt sinh
Ta, tự thể nguyên trình
Em cùng ta hiện hữu.

Bảo châu như ý

Tháng 12 – 2007

Giữa rừng hoang hiu hắt
Ta nằm nghe tiếng khóc
Của muôn loại nhiều nhưong
Khắp ba nẻo sáu đường
Ban từ ân tế độ

Chúng sinh còn đau khổ
Ta mạnh bước lên đường
Chúng sinh chưa tỏ tường
Ta móc hầu bao lớn

Đeo phong trần một gánh
Quảy một túi trên vai
Nhìn sinh tử không hai
Vẫn là sông là núi

Nhìn sâu vào ba cõi
Như gió thoảng mây bay
Kiếp sinh linh đọa đày
Nghe rồi mau tỉnh ngộ

Hoa từ bi nở rộ
Hoa chân lý đơm bông
Hoa pháp giới rộng không
Đó là hoa tự tánh

Xưa nay trầm luân mãi
Bởi mê giấc hai đường
Mở rộng, thông tay buông
Mất hai đầu chung - tử

Kìa bảo châu như ý
Ta cất bước ra đi.

Kết một đài sen

Tháng 12 – 2007

Một ngày mai em nhé
Ta sẽ nói em nghe
Nhìn sông nước đây này
Nghe gì không sóng vỗ

Dừng tâm tư, bỏ ngõ
Cái gì vỗ, nói đi
Mở miệng, nện ba hèo
Ngậm câm, khư ba trượng

Nhìn thêm kia, lá phướng
Phát phơ trước gió lồng
Hỏi có gió hay không
Gió lộng hay phướng lộng

Và nhìn đây, nắm tuyết
Cái gì đóng tuyết băng
Mím cười, không nói năng
Như nụ hoa hàm tiếu

Hoa cười, ai có hiểu
Em cười, em hiểu hoa
Là đã kết nên tòa

Nở dài sen bát ngát.

Tâm như bất thối

Tháng 12 – 2007

Đời có chi là khổ
Ta cứ sống an lành
Như mây trắng trời xanh
Thong dong bay cùng khắp

Dù cội già gai góc
Dù hoa lá xinh tươi
Ta vẫn cứ mỉm cười
Giữa đời cao gió hát

Mang nguồn tâm của ý
Gởi hương nội cỏ đồng
Cho hoa lá đơm bông
Đến bờ lau sỏi đá

Có, thì có tất cả
Không, vốn đã là không
Nhìn pháp giới rộng không
Băng ngang dòng sinh diệt

Giữa muôn trùng biên biệt
Thật ra chẳng hai bờ
Lật bức ảnh mịt mờ
Chấp tay hoa màu nhiệm

Nhìn cái huyễn, không huyễn
Đã dứt sạch huyễn rồi
Thỏng tay buông, thanh thoi
Trụ tâm như bất thối.

Dòng sông nhân ái

Tháng 02 – 2008

Kéo dài dương, cho biển khơi nhỏ lại
Xếp trùng khơi, để thu hẹp hai bờ
Đưa bàn tay bắt một nhịp nên thơ
Cây cầu đã nối liền muôn giới tuyến

Biển cát đá thành ngọc ngà kim xuyên
Đốt bụi tro thành một khối lửa hồng

Trở chông gai điếm nụ lá đơm bông
Xóa góc cạnh kết vòng tròn đan kín

Đường tung kia, đến vô cùng, mất hút
Đường hoành kia, đến vô tận, không còn
Đem hư hao đổ vào cõi càn khôn
Không thêm bớt giữa muôn trùng biến hiện

Có nghĩa gì nửa tinh cầu góc biển
Thấp tâm như, hiện thực tự lòng ta
Thấp tâm hoa, rung động cả thiên hà
Đừng đeo đẳng phù trầm xưa bóng tối

Bởi vì sao, nên mù mờ le lói
Bởi lụn tàn, nên đom đóm đêm đen
Tĩnh mộng chưa, hay mới ngủ, lãng quên
Lại mộng寐 ôm hoang đường mê sáng

Biển khơi kia, trùng trùng nhưng có hạn
Đại dương kia, mênh mông nhưng có bờ
Còn tâm ta, trùm khắp cả hư vô
Sao rút cổ thập thò trong ốc đảo

Hoa tận mỹ, thơm hương bờ thạch thảo
Đá đơm bông, cát trắng lộng trùng dương
Trao tin yêu, tràn ngập bến tình thương
Cùng tắm mát trên dòng sông nhân ái.

Tàn cát bụi

Tháng 02 – 2008

Tiếng quốc quốc điếm canh trong thanh vắng
Tiếng vạc buồn rĩ rả vọng đêm sương
Tiếng éch nhái hòa tấu giữa ruộng nương
Tiếng hồ rỗng rền rền khua mé núi

Nước róc rách rỉ non bên bờ suối
Sóng rì rào vụn vỡ thả trôi sông
Muôn vì sao nhấp nháy ngóng sao Hôm
Sao Mai ẩn vì đêm dài chưa sáng

Ba mươi năm, tam thập đeo bên cát
Bảy mươi năm, thất thập cổ lai hề
Thế kỷ là bao, thế hệ sao hề
Trăm năm hĩ, phong trần trâu tuế nguyệt

Đông không lạnh mà giá băng hơn tuyết
Hạ không nóng mà oi bức hơn than
Thu tím chỉ khô héo cả điều tàn
Xuân đoản hậu, xếp cánh sầu chín nụ

Thuyền ai đó, gác mái chèo bên cũ
Khách mỗi mòn ngóng đợi chuyến dò ngang
Núi non kia mờ sương khói giang san
Sông biển này phủ trùng dương vợn sóng

Bảy mươi năm, cuối đỉnh đồi đồ dốc
Ba mươi năm, chập chững gánh phiêu bông
Hố thâm sâu, vùi lấp, thế là xong
Nhân thế hỡi, phù sinh tàn cát bụi

Ba mươi năm, bóng thời gian đánh đổi
Bảy mươi năm, thất thập cổ lai hy
Hoàng tuyền kia, ôi bóng tối đen sì
Bãi tha ma, lạnh lùng rong rêu phủ

Hư vô mờ sương khói
Khép cánh cửa hoang vu
Rời cũng trả thiên thu
Nghĩa gì đầy nhân ngã.

Trái tim biết thở

Tháng 02 – 2008

Hát nữa đi anh, tiếng tự tình muôn thuở
Hát nữa đi em, lời chan chứa tin yêu
Tiếng hát quê hương, sắc gấm hoa thêu
Bao thời đại trái dài dòng lịch sử

Năm ngàn năm, đan thanh tròn nét chữ
Giống Lạc Hồng, son sắt vẹn hừng anh
Trời xanh xanh, trang sử cũng xanh xanh
Đất rộng mở, giang sơn tràn gấm vóc

Hát nữa đi anh, từ Nam Quan, Bản Giốc
Hát nữa đi em, thăm đơm đến Cà Mau
Bản hùng ca tự ngàn xưa đến mãi mai sau
Hà Nội, Huế, Sài Gòn, khắp ba miền đất nước

Bản trường ca, đời sau qua thuở trước

Trôi điệp khúc, hai tiếng gọi Việt Nam
Quê hương này, đất nước này, là của Việt Nam
Tình tự này, giang sơn này, da vàng máu đỏ

Hát nữa đi em, cho trái tim biết thờ
Hát nữa đi anh, cho máu thấm thịt thau
Ta hát nhau nghe, trọn vẹn con tàu
Reo khắp nẻo đường quê hương rực sáng

Không còn nữa, đông dài giá lạnh
Không còn nữa, hạ nắng chói chan
Không còn nữa, thu tím điều tàn
Cho xuân thấm bốn mùa lộng gió

Tiếng tình tự trao nhau như thế đó
Vẹn câu thề trang trái vạn tin yêu
Là người Việt Nam, gìn giữ, nâng niu
Quét tất cả mọi sắc màu xanh đỏ.

Chuyện Hai Dòng Sông

Tháng 02 – 2008

Nước sông Gianh vẫn thì thầm muôn thuở
Sông Bến Hải vẫn đập vỗ đôi bờ
Máu lệ nào xào xạc mảnh tàn khô
Hồn tử sĩ lung linh mờ rêu phủ

Suối vàng kia, em ơi, yên giấc ngủ
Hoàng tuyền đây, anh hỡi, thấm thịt da
Nghe nao nao tiếng quốc quốc, gia gia
Sương gió lạnh xa đưa miền băng giá

Tôi đứng lặng nhìn anh mờ bia đá
Tôi chạnh lòng nhìn em, mắt long lanh
Thấp nén hương, nghe thấm thía ngọn ngành
Hồn sông núi, lằng lằng niềm thổn thức

Trường Sơn tỏa chiều tàn loang khói bạc
Biển Đông vang đêm xuống khuất hoàng hôn
Tim lặng câm, nghe se thắt đập dồn
Hai dòng sông chôn vùi bao xương máu

Nước róc rách, đôi bờ khua sông núi
Sóng rì rào, đập vỗ đầy bờ xa
Anh nằm kia, chìm dĩ vãng phôi pha

Em ngủ đó, tóc sương bay bụi gió

Ánh mắt em nhìn tôi, rồi bỏ ngõ
Đôi mắt anh, thoáng hiện nét đăm chiêu
Thương nhau nghe, nói sao nữa, chi nhiều
Ai không thấm đoạn đàn con dâu biển

Sông Gianh kia trầm ngâm không lên tiếng
Bến Hải đây nghèn nghẹn nói không lời
Thương tiếc em, yên giấc ngủ ngàn thu
Thương tiếc anh, Trường Sơn mờ biển Thái.

Hát bản trường ca

Tháng 02 – 2008

Ta hát mãi bản trường ca biển Thái
Sóng rạt rào ôm ấp vỗ trùng dương
Dù tang thương có đập giữa gió sương
Nước vẫn ngâm mềm môi mùi biển mặn

Ta hát mãi bản Trường Sơn hùng vĩ
Núi ôm rừng trùng điệp kéo mênh mông
Từ vùng cao cho đến mỏm non sông
Đâu đâu cũng, nặng tình quê, sông núi

Tự đầu nguồn đỉnh đồi reo Bản Giốc
Ái Nam Quan rộng mở cửa gia gia
Mũi Cà Mau liền một dải nhà nhà
Non sông Việt năm ngàn năm vẫn hiển

Quốc tổ Hùng Vương, thiêng liêng khói quỳện
Giòng giống Lạc Hồng, con cháu Rồng Tiên
Một cõi giang sơn, ba mảnh nối liền
Biển rộng sông dài, tình Nam Trung Bắc

Bao thời đại, thăng trầm vinh nhục
Bao thời kỳ, hải biến điền tang
Con cháu Việt Nam, dũng dạc hiên ngang
Chân cứng đá mềm, bền lòng son sắt

Sông thẳng tắp, phải qua nhiều khúc ngặt
Lúa đồng vàng, kết từng khoảnh mạ non
Cát đá nhiều mới đãi ngọc sắt son
Chí oanh liệt chuyển trao từng thế hệ

Ta hát mãi bản trường ca Biển Thái
Ta trao nhau từng điệp khúc Trường Sơn
Việt Nam ơi, quốc túy quốc hồn
Con chim Lạc, gọi chim Hồng muôn thuở

Ta hát mãi, trả quên, gởi nhớ
Ta ngân dài, tình tự nâng niu
Bắc Nam Trung soi gương sáng nhiều điều
Non sông Việt vẫn ngàn đời rạng rỡ.

Bóng núi lưng đồi

Tháng 02 – 2008

Chiều nghiêng bóng núi lưng đồi
Cây rung nhớ cội, nước trôi nhớ nguồn
Chữ tròn khép lại chữ vuông
Rụng rơi cát đá, vỡ toang ngọc ngà
Loạn triều đập giữa phong ba
Bọt xô biển sóng, nước tà đầu non
Bình sinh sức lực hao mòn
Ba sinh ngẫm nghĩ có còn gì không
Đầu nguồn nước đổ về sông
Sông đi ra biển, biển trông về nguồn
Thuyền ai gác mái chiều hôm
Bờ lau héo hắt, sóng còn xa đưa
Đất trời chan nắng đỏ mưa
Đọa đày cay nghiệt chưa vừa hóa công
Bùn nhơ, ùng thối ruộng đồng
Xác xơ cát bụi, non sông úa màu
Da sần. thịt tái, tim đau
Xa xa đất mẹ, hương cau thoảng mùi
Bờ mi đỏ ấu khô cười
Một còn không có hỏi mười mà chi
Bờ rêu ngậm cỏ thăm thì
Tang điền thương hải, ai vì hỏi ai !!!

Đường về Bên Nội

Tháng 02 – 2008

Đường về Bên Nội
Tôi tìm hình bóng cha tôi
Tôi sẽ nhìn qua, từng Chú, Bác, Cô
Của những con người chung nhau cắt rốn
Có dấu nét nào, hình bóng cha tôi

Đường về Bên Nội
Tôi tìm hình bóng của cha
Như núi tìm non, mây nẻo sơn hà
Rừng núi điệp trùng, ngàn cây gió hú
Đá tảng hòn chông, năm tháng không pha

Đường về Bên Nội
Tôi tìm hình bóng phụ thân
Bãi biển phù sa, nhuộm vá phong trần
Góp nhặt rong rêu từ trong sỏi đá
Ấn hiện thâm trầm, bóng dáng từ nghiêm

Đường về Bên Nội
Tôi tìm hình bóng cha yêu
Tình tự non sông, ra sức nhiều điều
Còn vết tích nào, đường xưa lối cũ
Núi ngả đầu non, sóng nước dập dìu

Đường về Bên Nội
Tôi tìm hình bóng cha thương
Vạn lý sơn khô, từng bước con đường
Núi Thái, biển Đông, ngàn năm vụn khói
Ngắm nét sử vàng, da thịt quê hương.

Đường về Quê Ngoại

Tháng 02 – 2008

Đường về Quê Ngoại
Tôi tìm hình bóng mẹ tôi
Tôi sẽ nhìn qua, bóng dáng Cậu, Dì
Của những con người cùng chung máu mủ
Còn dấu nét nào, hình bóng mẹ tôi

Đường về Quê Ngoại
Tôi tìm hình bóng mẹ yêu
Tôi sẽ trông qua, mây nẻo cầu kiều
Mái khói nhà tranh, đường làng đầu đò
Còn dính chút nào, hình bóng mẹ yêu

Đường về Quê Ngoại
Tôi tìm hình bóng mẹ thương
Tôi sẽ nhìn qua, lối cỏ bên đường
Của những ngày xưa, mẹ tôi còn nhỏ
Kẹp mái tóc thê, đội nắng mưa sương

Đường về Quê Ngoại
Tôi tìm hình bóng mẹ xưa
Lúa chín mạ non, cây cây ngày mùa
Bông lúa thơm thơm, chìm sâu gốc rạ
Giàn bí giàn bầu, đã mất hay chưa

Đường về Quê Ngoại
Tôi tìm hình bóng mẹ tôi
Mây ngàn trôi ngủ cuối lưng đồi
Cánh chim xa bay về tổ cũ
Nói không lời, hai tiếng : Mẹ Oi !!!

Tiếng đoạn trường

Tháng 02 – 2008

Tiếng đoạn trường năm tháng can qua
Vốn đã mang kiếp sống không nhà
Quán trọ trần gian, đời lữ khách
Bọt bèo nhân thế, giọt sương pha

Tiếng đoạn trường điệp khúc ly tan
Khi bến sông rẽ chuyển đò ngang
Đôi bờ sóng vỗ, mồn mi mắt
Đường xưa lối cũ, biệt đôi đàng

Tiếng đoạn trường điệp khúc tha phương
Mỗi xót xa đếm một đoạn đường
Chiếc bóng thời gian treo quan ải
Dù nơi nào, đâu phải quê hương

Tiếng đoạn trường quá khứ không quên
Đêm từng đêm thao thức dưới đèn
Nỗi đau nỗi khổ tăng nỗi nhớ
Phương trời xa khép cánh khung thêm

Tiếng đoạn trường điệp khúc phân ly
Khắp trời mây mảy mòi kinh kỳ
Lên non xuống biển còn không khó
Tình quê hương nghẽn lối đường đi.

Ai bảo em là thơ ?

Tháng 02 – 2008

Ai bảo em là thơ
Để tôi mòn nét chữ
Trên trường đời quán lữ
Nhìn khắp chốn trần gian

Ai bảo em là thơ
Để tôi mòn trang giấy
Biển ngàn trùng sóng đẩy
Dệt muôn vạn ý lời

Ai bảo em là thơ
Tôi trầm ngâm lắm lữ
Nhìn hồn thiêng sông núi
Nhìn lệ sử can qua

Ai bảo em là thơ
Tôi ngậm miệng khô cười
Nhìn thắm tháu con người
Ôi thế nhân nghiệt ngã

Ai bảo em là thơ
Tôi điệu vắn khai bút
Mở muôn ngàn cung bậc
Nét chữ kết phương đài

Ai bảo em là thơ
Hồn tôi là nét mực
Tâm tôi là ngòi bút
Lưu xuất đến vô cùng.

Nói tiếng yêu thương *Tháng 02 – 2008*

Ta nói tiếng yêu thương
Tan vạn sầu thế kỷ
Trao nhau chân thiện mỹ
Lấp tan vỡ mọi đường

Ta nói tiếng yêu thương
Xóa màn đêm tăm tối
Dứt muôn ngàn quan ải
Mờ mắt lệ can qua

Ta nói tiếng chan hòa
Thoát đường hầm nghiệt ngã

Xô vỡ toang bờ đá
Đeo nghiệp dĩ xưa nay

Ta nói tự tình này
Cho con tim biết thờ
Không còn bao tan vỡ
Di hại đã lâu rồi

Ta bắc lại nhịp cầu
Không còn đâu giới tuyến
Hồn thiêng làn khói quện
Ôi nhức nhối tim đau

Ta lấp hết biển dâu
Tang điền thôi hải biến
Trao nhau chỉ một tiếng
Tiếng nói của tình người

Ta trao nhau nụ cười
Chôn sâu từng khúc ruột
Đã từ lâu lem luốt
Qua giông bão toi bời

Ta trao nhau một lời
Tình hương quê dịu ngọt
Đã từ lâu đánh mất
Tên gọi của Việt Nam.

Vần thơ tuyệt mỹ !

Tháng 02 – 2008

Vần thơ gửi lên non
Cho ngàn cây xanh lá
Lan man bên bờ đá
Nhìn vết tích rong rêu

Vần thơ gửi gắm thù
Kết tinh ngàn hoa lệ
Sông dài ra cửa bể
Kéo sóng vỗ trùng dương

Vần thơ mở con đường
Thông thương đi vạn nẻo
Không còn nơi khô héo
Tràn nhựa sống xinh tươi

Vân thơ mang nụ cười
Hòa reo tình nhân thế
Kết hương lành đạo nghĩa
Tỏa từ ái khiêm cung

Vân thơ gợi cơ cùg
Không còn đau nước mắt
Xóa tan niềm héo hắt
Xoa dịu nỗi sâu thương

Vân thơ kết hồ tương
Tan tường thành ngăn cách
Khai thông bờ ao lạch
Thành sông lớn ra khơi

Vân thơ đi khắp nơi
Kết tình thương thánh thiện
Băng biên cương vĩ tuyến
Nối muôn vạn nhịp cầu

Vân thơ xuống hồ sâu
Lấp muôn ngàn đở vỡ
Không còn ai thống khổ
Chan hạnh phúc vui vầy

Vân thơ gợi lên mây
Cho thuận hòa mưa nắng
Hết chói chang hạ trắng
Hết đông lạnh thu gầy

Vân thơ lấp đọa đày
Trần gian tràn diễm phúc
Từ đầm sâu nước đục
Thành thanh thủy trong lành

Vân thơ khép tờ màn
Không thở than màn gió
Nghĩa tình treo cửa ngõ
Kết nhà nhà thân thương

Vân thơ mở vạn đường
Không nơi nào nghẽn lối
Không màn đêm tăm tối
Không vạn lý sơn Khê

Không ai oán nã nề
Không tỵ hiềm thù hận
Không ao tù cặn bản
Không cửa ngõ uy quyền

Reo khúc nhạc thần tiên
Đi khắp cùng trái đất
Reo tình thương chân thật
Đi đến mọi lòng người

Vần thơ thật tuyệt vời
Trao cho nhau nụ cười
Trao cho nhau xanh tươi
Ôi, vần thơ tuyệt mỹ !!!

Thương quá em tôi *Tháng 02 – 2008*

Em tôi khổ thuở đầu xanh
Cút côi không được học hành
Lớn lên trăm nghề lao nhọc
Miếng cơm vá áo tơ mảnh

Em tôi khổ thuở còn thơ
Kém vui tấm bé đến giờ
Mẹ cha không còn tiếng nói
Đường đời vụn nẻo bơ vơ

Em tôi bất hạnh từ lâu
Sớm mang một kiếp cơ cầu
Tóc xanh sợi đen sợi trắng
Đến nay một mái bạc đầu

Em tôi nước mắt cạn mi
Tấm thân côi cút tí ti
Lớn lên một mình tứ cố
Cuộc đời mấy bến sầu bi

Em tôi đây đó quê mình
Tuổi thơ trông thật xinh xinh
Mồ côi, bức tường trống vắng
Cây non khô héo treo cành

Em tôi đây đó quê hương
Mồ côi ngóng đợi tình thương

Đói nghèo qua cơn ẩm lạnh
Ai ơi lòng dạ tư lường.

Hai tiếng Mẹ Quê

Tháng 02 – 2008

Mẹ quê một mái tranh nghèo
Một thân hai cảnh đắng đeo
Sớm khuya tảo tần đây đó
Khó hơn xuống biển lên đèo

Mẹ quê một nắng hai sương
Gian lao đánh đổi trăm đường
Nắng sớm mưa chiều gồng gánh
Mái đầu điểm bạc phơi sương

Mẹ quê mái khói nhà tranh
Đồng vàng gieo mạ ươm xanh
Cháu con một đàn lớn nhỏ
Héo hon nát ruột tơ tằm

Mẹ quê mưa nắng bốn mùa
Áo gai mòn chỉ gió lùa
Phong sương ngả màu mái tóc
Gian truân biết mấy cho vừa

Mẹ quê một mái tình thương
Thương con, gian khổ không lường
Một đời, trải thân chống đỡ
Mắt mòn mi héo đắm sương

Mẹ quê gian khổ một đời
Tóc tơ gheñh ráng hai nơi
Tuổi già chiều nghiêng bóng xế
Thương nhiều hai tiếng Mẹ Quê !!!

Một mái tình quê

Tháng 02 – 2008

Thương em cấy lúa đồng sâu
Thương anh cày trên đồng cạn
Quê nghèo một sương hai nắng
Chờ mùa lúa mới đơm bông

Đồng vàng rải nhẹ nắng hong

Oi nông bờ tre ngóng gió
Nón nghiêng đôi vai nhỏ nhỏ
Tóc thề sợi ngắn bay bay

Thương em nắng râm da gầy
Thương anh vụ mùa lam lũ
Hương lành tình quê ấp ủ
Đói nghèo dịu ngọt cơm canh

Chim reo lãnh lót trên cành
Giọng hò xa đưa tiếng hát
Gió quê hương bay ngào ngạt
Đêm về mức nước ánh trăng

Thương em nhỏ giọt ướt khăn
Thương anh mồ hôi trắng áo
Thơm thơm ngô đồng lúa gạo
Thoảng mùi bông cỏ mạ non

Chiều về đuổi bóng hoàng hôn
Ngày lên hừng đông đón nắng
Quê nghèo tình sâu nghĩa nặng
Ấm êm một mái cuộc đời.

Một mái quê nhà

Tháng 02 – 2008

Quê nhà một mái xa xưa
Mà sao thấm lạnh gió lùa đêm đông
Quê nhà một mái ước mong
Mà sao sáng sớm đem hong nắng chiều
Tìm trong ký ức nâng niu
Từng trang kỷ niệm đã nhiều phai pha
Vàng trắng vắt vãnh ngà ngà
Huống chi sao nhỏ xa xa cuối trời
Đường dài đã lắm chơi vơi
Bờ lau cát trắng trùng khơi sóng cồn
Lặng tìm một nẻo cô thôn
Khác chi chiếc bóng hoàng hôn hiện về
Độc hành mỗi bước lê thê
Từng cơn âm lạnh vỗ về bên sông
Nghe thơm thoang thoang hương đồng
Nghe mùi lúa mới chờ trông cơm chiều
Ở hờ cuối ngõ tịch liêu

Quê nhà một mái yêu kiều chìm sâu
Xanh xanh, nước biếc một màu
Xa xa, chiếc bóng con tàu biệt ly
Đôi bờ mỗi mắt vành mi
Quê nhà một mái còn gì, mai sau.

Biết bao giờ

Tháng 02 – 2008

Biết bao giờ trời yên biển lặng
Thời gian qua nghiệt ngã quá nhiều rồi
Đau khổ, tang thương, đổ nát, toi bời
Cát đá còn rã rời huống chi cây cỏ

Biết bao giờ không còn trời nghiêng đất ngửa
Nhân loại bình an, và vạn vật bớt điều linh
Bớt tối tăm và chào đón bình minh
Vá đắp lại hoang tàn, ươm sự sống

Biết bao giờ thành thật tin yêu hy vọng
Kết đài hoa tay bắt miệng cười
Máu nóng luân lưu, người với con người
Chứ nào phải gõ đá, sắt chì pha máu lạnh

Mưa dầm kia, có khi sẽ tạnh
Bão táp kia, có lúc sẽ yên
Vây mà con người mãi mãi đảo điên
Thù hận, chiến tranh, đấu đá, găm gù trên bệ phóng

Lương tri ngủ trong căn nhà hực nóng
Lương tâm tàn trong hầm lửa sục sôi
Bóng dã nhân đeo mặt nạ lên ngôi
Bãi chính trường, làm tình người ững thối

Cái nhân tâm thui chột trong bóng tối
Cái nhẫn tâm ngự trị tử cấm thành
Cái lợi danh tột đỉnh tận trời xanh
Rồi ngạo nghễ huênh hoang, ai chịu được

Tâm thánh đức một trượng, dạ quỷ ma mười thước
Ma quỷ nào cũng chỉ là quỷ ma
Núp bóng tối, làm hùng hổ ba hoa
Ra ánh sáng, sẽ tiêu tan tất cả.

Hai thế hệ

Tháng 02 – 2008

Tuổi trẻ các em diễm phúc nhiều
Văn minh vật chất vượt băng tiêu
Diễm tô tâm tánh rèn nhân đức
Sẽ có cuộc đời tựa gấm thêu

Thế hệ các em ít đắng cay
Không cay khói lửa đắng ngô khoai
Học hành đứng đắn, đừng sa ngã
Sự sống ươm mơ dệt lối hài

Thế hệ chúng tôi không thế đâu
Cái thời nghiêng ngửa tựa nương đâu
Tai trời ách nước hơn triều sóng
Vây bủa trầm kha, phủ ngập đầu

Thế hệ chúng tôi lắm nhiều nhưng
Đỏ xanh nhem nhuốt vẽ trăm đường
Đến nay kèn cựa chưa qua khỏi
Đau buốt tâm can, thấu tủy xương

Mong mỗi thật nhiều tuổi các em
Đường đi rộng mở, lối thênh thênh
Không đeo đá tảng trôi trên cát
Đừng phủ rong rêu, ngủ dưới thềm

Thế hệ các em biết mỉm cười
Nụ cười rạng rỡ thật là tươi
Không gian ma mị, ngoa tâm ý
Tình tự thương yêu thật tánh người

Đừng hỏi ngày mai

Tháng 02 - 2008

Đừng hỏi ngày mai sẽ tới đâu
Hôm nay tận lực mọi cơ cầu
Suy tư hành động thật sâu sắc
Nhân đã gieo trồng, quả đến sau

Đừng hỏi ngày mai những ước mơ
Hôm nay không phí mất ngày giờ
Thời gian qua khỏi không tìm lại

Sung rụng đúng tâm, hấn ngũ mơ

Đừng hỏi ngày mai những bại thành
Ngọc ngà chỉ có ở tinh anh
Kim ngân bền chí mài son sắt
E ngại làm gì khúc gỗ quanh

Đừng hỏi ngày mai có đến không
Ra tay chăm bón gốc hoa hồng
Lo chi lao nhọc nhiều gai góc
Lá chớm chồi non, nụ kết bông

Nói một, nhờ dùm, xin hiểu hai
Người khôn không nói những dong dài
Cuộc đời há biết ai khôn dại
Tự trả lời đi, thế mới hay

Thế thì chẳng ngại những ngày mai
Nghĩ chín chắn rồi, phải bắt tay
Có khác nào như đỉnh đống cột
Một đường thẳng tắp đến tương lai.

Một mảnh trăng mờ

Tháng 02 – 2008

Vàng trăng một mảnh chênh vênh
Dõi soi chiếc bóng lên đên cuối trời
Xa xa núi kéo lưng đồi
Mênh mông sóng vỗ biển khơi mịt mờ
Ra đi từ đó đến giờ
Đêm đêm tỉnh mộng trăng mờ giăng giăng
Hồ yên, cá lặn ngậm tăm
Trơ vơ một mảnh thấp vãnh trăng soi
Đường về, còn lắm xa xôi
Đường đi, cô đọng đắng môi khô cười
Mười đà đã đủ một mươi
Trăm đà thấm thía mười mươi những là
Xa thì, quả thật là xa
Gần thì, thử hỏi trùng ba mấy bờ
Bụi lau bên cát ơ hồ
Dòng sông ly khách lững lờ trôi đi
Voi đầy cạn mấy bờ mi
Giọt khô còn đọng thâm thì bao phen
Thâu canh le lói bên đèn
Buồn trông đổ xuống dưới thêm trơ vơ

Ngàn mây loáng bạc mịt mờ
Vàng trắng một mảnh cuối bờ cô liêu.

Sông nhỏ bên làng

Tháng 02 – 2008

Quê nghèo một mái thương thương
Bên dòng sông nhỏ, bên nương ruộng đồng
Tuổi thơ một lũ chơi rong
Sớm hong nắng sớm, chiều hong nắng chiều
Đêm về còn cất tiếng kêu
Ra sông tắm ánh trăng theo cát vàng
Hát cười rộn rã hòa vang
Quê nghèo cũng có thiên đàng tuổi thơ
Ê a mấy chữ i tờ
Đèn dầu xuôi ngược hằng giờ chưa thông
Sáng ngày lại vội chơi rong
Hoàng hôn buông phủ tối om chưa về
Tuổi thơ trọn vẹn ước thề
Cái gì đã hứa không hề lãng quên
Khắp từ xóm dưới xóm trên
Hè nhau một tiếng thênh thênh mở đường
VẬY mà nguồn cội quê hương
Lớn lên mới biết khôn lường tình quê
Khi xa mới ước mong về
Đường xa cách trở nẻo nề ruột đau
Gian truân, càng thấm nương dâu
Phong trần, càng nhớ hương cau quê mùa
Cái quay, búng sắn hơn thua
Ôi thương nhớ thuở quê mùa mái tranh
Bốn mùa lui tới loanh quanh
Mạ non, lúa chín, trúc xanh, tre vàng
Một trời cô đọng mệnh mang
Dòng sông nhỏ nhỏ thôn làng tôi ơi !!!

Đâu những ngày xưa

Tháng 02 – 2008

Ta trở về, thăm làng quê xóm nhỏ
Con đường xưa, lối cũ, khác đi nhiều
Những dấu mờ trong kỷ niệm nâng niu
Nay như lạc giữa một trời xa lạ

Ta vẫn thấy mạ non đeo gốc rạ

Ta vẫn nghe thoang thoảng lúa thơm bông
Nhìn xa xa, cát vẫn trắng bên sông
Khói vờn vợn trên mái tranh nghèo khó

Những xưa cũ, cố hình dung cho rõ
Vẫn lò mờ, khác lạ, kiếm không ra
Mấy mươi năm mưa nắng phủ trầm kha
Mớ ký ức, nhện giăng giăng màn gió

Không chấp nhận, chiều tà thương bóng xế
Chấp nhận thì, đêm xuống tiếc hoàng hôn
Cho đến nay, chưa thỏa mãn tâm hồn
Nhưng chối bỏ, nghĩa là ta mất hết

Rồi ngẫm nghĩ, kìa sao dòi vật đổi
Sóng rì rào bãi biển tỏa nương dâu
Sông nước trôi, lặng lẽ chảy qua cầu
Bèo phiêu dạt, bèo bồng chìm mây nước

Mấy mươi năm, trăng mờ, treo đỉnh dốc
Bóng thời gian, sao ngủ, gác đầu non
Thì hướng chi, đường về nẻo cô thôn
Còn đâu nữa bóng hình xưa lối cũ

Mấy mươi năm, ngay chính ta cũng thế
So sánh xưa, nay đã khác xa nhiều
Bước lang thang bên ghềnh đá rong rêu
Bụi gió đưa giọt sương khô đọng lá.

Chuyến xe vô thường

Tháng 02 – 2008

Ai đi chuyến xe vô thường dong ruổi
Trên nẻo đường sinh tử rước điều linh
Của những ai lặn hụp bước đặng trình
Biển trầm luân vẫy vùng trong thống khổ

Ai đi chuyến xe vô thường khắp chốn
Dù đầu non, góc biển, cuối chân trời
Đón những ai lạc lối đứng chơi vơi
Đường vô tận giữa mịt mờ sương gió

Ai đi chuyến xe vô thường đây đó
Vượt trầm kha trên vạn nẻo ta bà
Đón những ai mòn dấu lệ châu pha

Đeo cô quạnh leo đỉnh đôi băng giá

Ai đi chuyến xe vô thường nghiệt ngã
Vào hư vô, một hạt bụi chưa tan
Chưa có đâu là lối dọc đường ngang
Đưa đón khách phiêu bồng dòng sinh tử

Ôi chuyến xe vô thường
Bao hình hài sắc tướng
Bao vóc dáng phôi pha
Dù ngã nhân nghiệp vướng
Ai cũng từng đi qua

Ôi chiếc xe vô thường
Trải ba đường thống thiết
Qua sáu nẻo trầm luân
Nắng mưa tàn sương gió
Hư ảo nát phù vân

Trên chuyến xe vô thường
Dong ruổi cõi sâu thương
Đón đưa người lữ khách
Về bờ bến thanh lương.

Nhà xưa ta đó

Tháng 02 – 2008

Tiếng chuông ngân, đêm dài, vang tỉnh thức
Ánh châu pha, bóng tối, khép âm u
Mạch thông thương, mở lối, thoát ao tù
Căn nhà lửa không còn thui vạn hữu

Tiếng sấm dậy, đất trời vang lộng lộng
Tiếng triều dâng, bốn biển thét trùng dương
Cửa từ bi rộng mở, khép đau thương
Đường giải thoát thênh thang, chìm sinh tử

Địa ngục, từ nay bỏ ngõ
Thiên Đường, không một nấc thang
Đưa tay nâng đóa ưu đàm
Liên hoa sen vàng thơm ngát

Nhân gian hòa reo tiếng hát
Trần thế trôi khúc ca vang
Từ nay, bóng tối xóa tan

Bình minh vừng đông, tỏa sáng

Chiều về, không lo chạng vạng
Đêm về, không ngại hoàng hôn
Xa mờ dấu ngọc điểm son
Tro than ửng hồng bếp lửa

Đây rồi, đường xưa lối cũ
Ngân vang một cõi đi về
Không còn vạn lý sơn khê
Ngàn trùng mây bay réo gió

Đây rồi, đầu thôn lối ngõ
Đã từ bao thuở chia xa
Đến nay, hết những la đà
Mím cười, nhà xưa ta đó.

Tìm tiếng lặng thinh

Tháng 02 – 2008

Ta tìm kiếm tận cùng đường của ý
Ta dõi soi cùng tận nẻo lượng suy
Nhưng sao em vẫn không nói năng gì
Không lên tiếng, dù một lời nho nhỏ

Ta tìm em, dặm trường ngàn sương gió
Cát bụi mờ tàn tạ kiếp ba sinh
Em ở đâu, không hiện rõ bóng hình
Trông mộng ảo như ba hồi kinh dị

Nhớ lại thuở, ra đi từ vô thi
Em với ta cùng nhịp bước đấng trình
Ta nhìn em thật tuyệt tác nguyên trình
Nay không thể hình dung ra nguyên vẹn

Ta giữ trọn, chưa một lần lỗi hẹn
Nhưng đến nay vẫn chưa vẹn câu thề
Đường tử sinh, rẽ muôn lối lê thê
Hình bóng cũ mịt mờ đeo băng giá

Có khi, ngồi yên như tượng đá
Có khi, tịch lặng tựa hư vô
Tìm em, đến đây nghiền đại khờ
Em đứng đó, mà sao vời vợi quá

Đường tử sinh, nhũn tàn bao cát đá
Nẻo hồi luân, mòn mấy lớp đến đi
Ta tìm em muốn kiếp cho đến khi
Nhận chân được, tiếng lặng thình, không nói.

Ai bảo em lặng thình

Tháng 02 – 2008

Ai bảo em lặng thình
Tháng ngày qua mòn mỗi
Dù bờ trông bến đợi
Bóng dáng vẫn xa mờ

Ai bảo em lặng thình
Không bao giờ lên tiếng
Dù thời gian hóa chuyển
Cây cỏ ngả màu bông

Ai bảo em lặng thình
Ta hồi luân muôn kiếp
Tìm em bao thi thiết
Sương trắng phủ trơ vơ

Giã từ dòng suối nhỏ
Trôi bốn biển hồi luân
Mưa nắng dải phong trần
Tử sinh mòn ba cõi

Ra đi từ khởi thủy
Em không một lời chào
Đến nay biệt trắng sao
Em chưa lên tiếng nói

Ai bảo em lặng thình
Ta nẻo đường sinh tử
Tìm em niềm cô lữ
Rêu phủ ngập lối về

Ai bảo em lặng thình
Ta đông dài buốt giá
Châu thân mòn cát đá
Lạc dấu căn nhà xưa.

Tìm em từ thuở

Tháng 02 – 2008

Tìm em từ thuở ban sơ
Đến nay em vẫn mịt mờ lặng thinh
Tìm em hình bóng nguyên trinh
Đến nay em vẫn lung linh xa mờ
Cuộc đời như một giấc mơ
Chìm trong mộng mị trôi bờ tử sinh
Ra đi từ độ đấng trình
Phiêu du quán trọ một mình thế thôi
Tìm em băng giá lên ngôi
Mờ trong sương lạnh thả trôi mênh mông
Tìm em rét buốt mùa đông
Khô khan hạ nắng lạnh lùng lá thu
Xa xa bạc trắng mây mù
Bức tranh phù thế thiên thu rợn hồn
Thuyền trôi gác mái chiều hôm
Bềnh bồng sóng vỗ dập dồn xa đưa
Sao mờ lấp lánh lưa thưa
Ngàn xa khuất nẻo vẫn chưa hiện hình
Đâu rồi mặt mũi nguyên trinh
Đâu rồi nguyên vẹn bóng hình xưa nay.

Đừng hỏi chi em !

Tháng 02 – 2008

Đừng hỏi chi em, ngày mai rồi sao nữa
Ta còn nhau, từ ngày đó đến bây giờ
Hàng diễm muôn đời, đẹp tựa như mơ
Đẹp nhất trong những bức tranh trần thế

Đừng hỏi chi em, ngày mai rồi sao nữa
Ta còn nhau, từ ngày đó đến hôm nay
Như thuở ban sơ, không một đổi thay
Đến mãi ngàn sau, vô cùng biên tế

Đường trần gian qua khỏi
Đường nhân thế băng tiêu
Ta vẫn nguyên trinh, tự thể yêu kiều
Bóng dáng diễm hằng, khởi từ vô thủy

Tự đầu nguồn thiện mỹ
Cuối góc biển tình mơ
Điểm hồng tâm, xuyên khắp hư vô
Vương cát bụi, chuyển thân phù thế

Giữa thình không, vọng lời khe khẽ
Nhạn lưng trời, vỗ cánh bay xa
Có nghĩa gì, một cõi ta bà
Một điểm son, hằng điểm tinh ba

Thân bào ảnh, băng qua thô tế
Ta với mình, nương bóng tùy duyên
Chân bước đi, trên khắp mọi miền
Một điểm son, hằng điểm vô biên.

Đỉnh uyên nguyên

Tháng 02 – 2008

Lặng yên một thoáng mênh mông
Hư vô trùng trùng biến chuyển
Ngàn sao ngân hà xao xuyên
Ta là gì một kiếp phù sinh

Lặng yên trầm lắng đêm đen
Hoang vu đất trời ngưng đọng
Vạn hữu nổi trôi ảo vọng
Ta là gì chiếc bóng lung linh

Vào ra muôn kiếp tử sinh
Nguyên sơ còn đó bóng hình
Đi qua bến bờ không sắc
Điểm hằng muôn thuở tánh linh

Chiều về trên đỉnh uyên nguyên
Thiên thư chấp cánh điểm huyền
Bụi mờ bay bay sương trắng
Thình âm tịch lắng vô biên

Ta là ai, có mặt thuở nào
Khi hồng hoang chuyển mạch sơ khai
Khi vũ trụ khởi nguồn vô thỉ
Uyên nguyên hiện hữu đến hôm nay.

Tuyệt thế Em tôi

Tháng 02 – 2008

Tôi đã thấy em từ vô lượng kiếp
Em vẫn bên tôi như bóng với hình

Qua hình hài, bóng dáng phù sinh
Em bên tôi, không bao giờ lên tiếng

Tôi đã thấy em, khi hồng hoang vừa chuyển
Cấu tạo thành vạn hữu, hư vô
Có mặt nhau từ đó đến giờ
Đi đi khắp giữa muôn trùng biên tế

Em và tôi, qua hình hài sắc thể
Tôi và em, qua cát bụi hoại thành
Vẫn đẹp như mơ, tuyệt thế tinh anh
Bóng dáng trinh nguyên, không mòn sương gió

Em và tôi, ngàn xưa như thế đó
Tôi và em, nguyên vẹn đến mai sau
Bèo bọt nổi trôi, qua mấy nhịp cầu
Gối mộng đêm mơ, trăng ngàn mây nước

Tôi đã thấy em, từ muôn ngàn kiếp trước
Tôi vẫn thấy em, đến muôn vạn kiếp sau
Đâu ngại phong trần, bãi biển nương dâu
Vào sinh tử, đốt đèn soi bóng tối

Cho dù đầu non góc biển
Cho dù chưa vẽ lối đường
Ta đi đi, trên bờ bên thanh lương
Em tôi, tuyệt thế vô cùng.

Vượt thoát không thời

Tháng 02 - 2008

Cao cho lắm cũng ngại ngùng núi cả
Thấp lè tè cũng ngán ngẫm vực sâu
Bước trung dung nào e úng cơ cầu
Thế mới thắm, khôn chết, đại chết, biết sống

Đeo hoang tưởng leo lên đồi ảo vọng
Mang phù du trèo trên vách cheo leo
Rồi than van, sao lên dốc xuống đèo
Sợ hụt hẫng giữa ngã ba hổ thẳm

Đầu trí trá phập phồng phơi tóc trắng
Óc đa mưu bức phá động thân kinh
Cho đến khi cõi thọ lá trơ cành
Ngồi ủ rũ gốc tàn khô xơ xác

Thấp, thấp quá, đến tội tình ngo ngoóc
Nói thế nào, làm vậy, vẫn chưa xong
Rồi thấp tha thấp thỏm, ước mong
Cơm sét bụng, không rầy la, đã quý

Bước trung dung, một cuộc đời ý vị
Không trèo cao, không té thấp, giữa nghiêng
Không đẳng đeo những nghiệt ngã ưu phiền
Không nhân ngã cảnh phù vân gió thoảng

Trên bờ cát, xây chi đài phù phiếm
Giữa đầm lầy, dựng chi bã hư danh
Hãy nhìn kia, mây trắng trời xanh
Thanh thoát quá, vượt không thời miên viễn.

Kết vòng hư vô

Tháng 02 – 2008

Kết vòng bất tận hư vô
Điệp trùng huyền ảo mịt mờ xưa nay
Năm năm tháng tháng ngày ngày
Vẽ tranh sáng tối lẫn quay vô cùng
Thi, là điểm khởi mông lung
Chung, là chỗ tận, đóng khung nơi nào
Có – không đổ xuống hư hao
Cuộc đời như thể chiêm bao khác gì
Sống, thời tan hợp phân ly
Chết, thời nắm cỏ xanh rì thiên thu
Con đường sinh tử mịt mù
Sống thời có đó, chết thời lạnh băng
Đêm đêm vắt vãnh ánh trăng
Ngày ngày vàng vọt vàng dương hiện hình
Rồi nào trời đất mông mênh
Núi cao rừng thấp biển xanh sông dài
Rồi nào nghiệt ngã ách tai
Điều linh thống khổ đọa đày trầm kha
Rồi nào thời thế can qua
Biết bao nã nuốt căn nhà trần gian
Con người lắm những làm than
Vạn vật lại lắm bề bàng xót thương
Cuộc đời muôn vạn nẻo đường
Bước đi một khoảng khôn lường gian truân
Phong trần cho nát phong trần
Có thân cho nát tâm thân mới là

Ô hô, những chữ Ta bà
Thiên đường, địa ngục, qua phà cho xong
Khung trời một bọc cong cong
Bụi bay cát lở kết vòng hư vô.

Mơ ... !

Tháng 02 – 2008

Trăng mơ, lơ lửng lung trời
Đêm đêm gối mộng chơi voi một mình
Sao mơ, lấp lánh lung linh
Đêm đêm nhấp nháy đẹp tình ngàn sao
Gió mơ, thổi mộng rì rào
Thoảng hơi mát nhẹ xạc xào lan xa
Sương mơ, hạt trắng châu pha
Kết thành bức lụa la đà cỏ cây
Núi mơ, gối mộng ngàn mây
Đỉnh cao đồi thấp thảng ngáy thâm u
Rừng mơ, kéo mãi hoang vu
Uy linh kỳ bí, thiên thu lạnh lùng
Biển mơ, sóng vỗ chập chùng
Thùy dương xanh ngát, điệp trùng ra khơi
Sông mơ, len giữa núi đồi
Xuyên qua đồng nội, đi vào biển xa
Lá mơ, lát phát la đà
Bốn mùa thay lá mượt mà xanh cây
Hoa mơ, điểm nụ nương lay
Ngập ngừng cánh khép, hây hây sắc màu
Cầu mơ, nổi những biên dâu
Nhạc, khoan, mấy khúc, đừng xô hai bờ
Bến mơ, một mái nên thơ
Thuyền mơ, thấp thoáng trông chờ gần xa
Gối mơ, tỉnh mộng chưa qua
Nâng niu giấc điệp, mặn mà đêm mơ.

Sao ơi, Trăng mờ !

Tháng 02 – 2008

Trăng mờ, khuất nẻo mây ngàn
Sao, còn lấp lánh lang thang làm gì
Núi non trùng điệp xanh rì
Rừng thưa lờm chớm tiếc vì cây non
Tâm can chưa thỏa sắt son
Tiếng trùng dương gọi dập dòn xa đưa

Trời thì nghiêng nắng đổ mưa
Đất thì trời trụt nên chưa an lòng
Tình người tráo đầu cân đong
Làm sao sự sống không trông trâm kha
Phóng lao cái quốc cái gia
Cái cửa rệu rã cái nhà điêu linh
Leo đài ảo vọng hư vinh
Cây cầu gãy nhịp, gập ghình khó đi
Tâm tư, khối óc đen sì
Lương tâm tro bụi, lương tri nhũn tàn
Không tình, cũng vương cũng mang
Không tội, cũng gánh cũng quàng nhiều khê
Tan hoang đổ xuống ê chề
Tối tăm cuốn hút lê thê mịt mờ
Hèn chi bến đợi sông chờ
Sao ngàn le lói, trăng mơ đêm sâu
Bao năm, rồi cũng chìm sâu
Nhìn ra, một mái trắng đầu, chưa xong
Bao năm, rồi cũng xoáy tròn
Nhìn ra, một đồng bong bong, rồi bờ
Trăng mờ thẩn thức, Sao ơi !!!

Núi ngã lưng đồi

Tháng 03 – 2008

Hoàng hôn khép lại khung trời
Bóng chiều buông phủ không lời thở than
Gập ghềnh sóng vỗ mênh mang
Sơn kê mấy nẻo, quan san mấy bờ
Sao ơi, mù mịt sao mờ
Trăng ơi, vàng vọt trăng mờ mà chi
Dòng sông bên cũ thâm thì
Rất reo đôi ngã đường đi lối về
Biết sao cho vẹn câu thề
Tâm tư còn gánh bốn bề gian truân
Thẹn lòng hai chữ kinh luân
Chữ kinh tan nát, chữ luân bẽ bàng
Thẹn lòng hai chữ dọc ngang
Chữ dọc dựng đứng, chữ ngang xếp xuôi
Nghiêng nghiêng núi ngã lưng đồi
Xa xôi sóng vỗ sông ngòi biển đông
Đồng vàng khô lúa ngậm bông
Mạ non chết héo, gánh không mang về
Bờ sông, mòn mấy con đê
Đâu còn bóng cũ, vỗ về bến xưa

Ve kêu réo rất chưa vừa
Hè còn dai dẳng nắng bừa bốc hơi
Đông tàn, thu tím, hạ lơ
Xuân khô, thôi nhé, hết lời tháng năm.

Biết sống dễ không ?

Tháng 03 – 2008

Hừng đông mở cửa chân trời
Vàng dương chiếu rọi nơi nơi óng vàng
Chào nhau cất bước lên đàng
Muôn loài sinh thể hòa vang trong lành
Chim reo lảnh lót trên cành
Cá đùa dưới nước đuôi dòng ngược xuôi
Cây xanh, xanh ngát núi đồi
Nước xanh, xanh ngát sông ngòi biển khơi
Nhân sinh niềm nở đón mời
Muôn vật trời khúc vạn lời hoan ca
Thơm thơm mùi vị hương trà
Nhâm nha đượm giọng tách cà phê đen
Một ngày lại đến mới toanh
Bao chuyện cũ mới loanh quanh vẫy chào
Ngày qua dang dở chưa sao
Ngày nay tiếp bước đi vào ngày mai
Đường nào lối cỏ hoa cài
Đường nào sỏi đá chông gai gập ghình
Ở đời tương ái hòa minh
Đừng đong tráo đầu lợi mình thiệt ai
Cuộc đời nên nhớ, còn dài
Đá mòn cát lở, tiếng tai dễ nào
Đêm về, còn có trăng sao
Ngày về, còn có nắng đào, nhớ nghe
Sống sao cho dễ coi hè !!!

Khổ với Lỗ, trả giá !

Tháng 03 – 2008

Ta nghe câu : đèn nhà ai nấy sáng
Ta nghe câu : rận rệp rút trong chăn
Vậy mà ai cũng đôn đáo bâng khuâng
Không biết đến bao giờ chui trong đó

Kìa, ai đó, ngồi trầm buồn thở gió
Kìa, ai kia, bước lững thững hít hơi

Bởi chưa chung chiếc bóng lẻ cuộc đời
Sợ đơn độc trên hành trình cô lữ

Đèo phu phụ leo nửa chừng ứ nự
Dốc phu thê phơi sỏi đá eo sèo
Hố trầm kha chôn cay đắng mốc meo
Hầm tù ngục ê chề sao thoát khỏi

Thương phận mình, cái gông chưa đeo cổ
Tiếc phận mình, cái ách chưa tròng đầu
Cõi trần gian thật nghiệt ngã đầu mâu
Bày những cuộc phiêu bồng trên nhân thế

Nhà ai đó, đèn khi mờ khi tỏ
Nhà ai kia, rận rệp có đầy chần
Vừa lớn lên, lại thấp thỏm băn khoăn
Chưa nói đến, cảnh bao lần dang dở
Nhưng hăm hở, khổ thì thà chịu khổ
Chứ nếu không, thì lỗ, thiệt nhân gian
Đành thế thôi, biết sao nữa, than van
Khổ với lỗ đọa đày cho biết mặt.

Quan tài chưa đổ lệ !

Tháng 03 – 2008

Hãy nhìn kia, con dã tràng xây bờ cát
Hãy nhìn kia, con dế nhũi đắp bụi cây
Gánh tang thương tàn tạ tẩm thân gầy
Kiếp đọa đày đắng đeo đài ảo vọng

Con lạc đà giữa sa mạc cháy bỏng
Con bọ hung trong đám phấn chôn vùi
Dễ gì buông, cái đó là của tôi
Đã đánh đổi cả cuộc đời mới có

Tranh vân cầu tơ mảnh treo đầu gió
Xác bọt bèo vùi dập bãi phù sa
Bóng rong rêu đeo vách đá sần da
Vỡ từng mảnh khô cằn phơi thống khổ

Biết như thế mà dừng chân, thật khó
Đời mấy ai đã chiến thắng được mình
Nên xéo dầy tan nát bãi phù sinh
Cõi trần gian mịt mờ tung cát bụi

Hư danh hỡi, cao ngất trời mây tuổi
Trêu cợt người nhân thế tự xưa nay
Cho đến khi gần nhắm mắt buông tay
Vẫn âm ức quan tài chưa đổ lệ.

Xuân cười gió nắng

Tháng 03 – 2008

Đừng buồn chi em, đừng hăm còn có neo
Đừng buồn chi anh, hổ thảm có lối ra
Hãy nhìn kia, ngay cả bãi tha ma
Đêm từng đêm, vẫn đội mồ sống dậy

Đừng buồn chi em, sông trường giang sóng đầy
Đừng buồn chi anh, cát trắng ngậm bờ lau
Hãy nhìn kia, dù cạn kiệt con tàu
Từng sân ga, vụn bàn tay vẫy gọi

Đừng buồn chi em, con tim còn biết nói
Đừng buồn chi anh, mạch máu chưa đóng băng
Dù đêm dài, vẫn còn có ánh trăng
Nếu không trăng thì ngàn sao lấp lánh

Đời trăm năm, có tròn ba vạn sáu
Kiếp con người, có vẹn bách niên ưu
Trên môi khô, ta xin gấn nụ cười
Trên mắt thắm, ta đeo vành mi ướt

Đề hy vọng, những gì cho phía trước
Trả tiêu điều xơ xác lại phía sau
Và dù cho, tan vỡ mấy tinh sầu
Không đành đoạn, khoanh tay chờ nghĩa địa

Kìa, xanh đỏ đổi màu thành sắc tía
Kìa, trắng đen pha bạc thành tím nâu
Tang thương nào đập giữa nát biển dâu
Phong sương nào xát xây tàn bụi gió

Trăng mờ, sao tỏ
Núi gối đầu non
Thời gian không mòn
Niềm đau nhân thế

Tận tâm lực, những gì em có thể
Tận tấm lòng, những gì anh hoài mong

Một ngày kia, sẽ hết hạ thu đông
Hoa kết nụ, mỉm cười xuân gió nắng.

Bài ca bất tuyệt

Tháng 03 – 2008

Ôm yên nguyên leo lên đồi diễm vọng
Rải vô thường rớt xuống bãi trần gian
Đập cát đá hiển hiện nét kim ngân
Dấu tinh anh bất tuyệt dòng sinh tử

Đời phiêu bạt phong trần tan cuộc lữ
Mộng hải hồ cát bụi nát ba sinh
Ngại ngừng chi cái vỏ bọc vô minh
Chiếc bánh vẽ phủ ba đường sáu nẻo

Cả hư vô, không nơi nào có cửa
Đừng ngại ngừng, đóng với mở mà chi
Vạn đường trường ta cứ bước chân đi
Vượt tất cả những núi rừng sông biển

Trời lỏng lẻo, không đóng băng giới tuyến
Đất mênh mông, không khép cửa trường thành
Như mây ngàn cõi gió, giữa trời xanh
Như biển khơi đầy sóng, reo nước biếc

Ta hát mãi bài ca bất tuyệt
Ta ngân dài tiếng nói vô thanh
Bởi xưa nay, ta chính là mình
Không sợ sây một sợi lông cộng tóc

Lông với tóc phất phơ bờ bụi cát
Sắc với hình xây xát bãi rêu xanh
Bóng diễm huyền nguyên vẹn nét tinh anh
Khép thủy chung thì ta đây biến mất.

Khép cửa Vô Môn

Tháng 03 – 2008

Ai lên núi tắm trăng ngàn
Tôi về đồng nội vắt ngang giữa trời
Ai lên rừng thăm đạo chơi
Tôi ra biển hát trùng khơi vô bờ
Ai lên đỉnh ngắm sao mờ

Tôi ru giấc điệp nguyên sơ diệu kỳ
Ngân nga muôn vạn lời thì
Cổ kim bất tuyệt tư nghĩ hồn ai
Ca vang tiếng hát phương đài
Xưa nay ẩn hiện lối cài thiên thư
Năm mươi, nửa kiếp còn dư
Năm mươi năm nữa chưa vơi nụ hồng
Mím cười cát trắng dòng sông
Thuyền du bên nước bênh bồng sóng reo
Nai vàng rảo bước lưng đeo
Cánh hoa tắm nắng gió vèo bay hương
Ôm tay gối mộng bình thường
Vỡ tan chiếc bóng nghề thường trần gian
Không đêm cũng có trăng ngàn
Không ngày cũng có nắng vàng nhẹ ru
Nhìn trông cát bụi mây mù
Vô môn khép cửa, thiên thu giật mình.

Điệp khúc an bình

Tháng 03 – 2008

Đom đóm kia, không làm đau đêm tối
Ếch nhái kia, không làm chết ruộng đồng
Sương gió kia, không làm nát núi sông
Mưa nắng kia, không làm tan cát đá

Hạt ngọc gởi mầm non gốc rạ
Lúa vàng ươm mộng sữa mạ xanh
Tay đan tay, tận lực nghe anh
Tâm đan tâm, cạn lòng nghe chị

Còn em nữa, leo đầu nguồn ý vị
Nước trong veo, khơi động mạch lòng khe
Cứ chảy đi, vượt ghềnh thác, sơn khê
Băng suối nhỏ, ra sông dài, biển rộng

Trời mênh mông, ngân lời ca lòng lộng
Đất mênh mông, vang tiếng hát xinh tươi
Trao cho nhau, tin yêu chan chứa nụ cười
Tặng cho nhau, sức sống bình minh nắng mới

Bỏ lại sau lưng niềm đau khắc khoải
Gác lại sau lưng sỏi đá bên đường
Ai không nát lòng mắt lệ sâu vương
Hãy đánh thức cho con tim biết nói

Được như thế, anh ơi, đừng có hỏi
Được như thế, chị ơi, đừng lo âu
Và em ơi, cứ vững bước qua cầu
Trao điệp khúc an bình đi ba cõi.

Khi nào mới đến ngày mai

Tháng 3 – 2008

Khi nào mới đến ngày mai
Thì tôi khép cửa thiên thai cuối trời
Khi nào mới đến ngày mai
Thì tôi khép cánh phượng đài thiên thư
Khi nào mới đến ngày mai
Thì tôi kết cỏ hoa cài dặm băng
Kìa xem một bên sông trắng
Ba mươi thử hỏi vàng trắng đâu rồi
Kìa xem núi ngả lưng đồi
Sao đời vật đổi lên ngôi vô thường
Xuân sang chớm nụ, thơm hương
Hạ nồng oi ả bụi đường gió bay
Còn kia thu tím hao gầy
Đông về lạnh lạnh sương rơi treo cành
Mênh mông mây trắng trời xanh
Trùng dương sóng vỗ, đầu gành nước reo
Lung đồi, cá chạy quanh đèo
Dưới sông chim lượn, thuyền chèo trên non
Ngày mai, dù có mất còn
Khi nào mặc kệ, mối mòn mà chi
Ngày mai, dù có ra đi
Sông trăng nguyệt khuyết, thăm thì bến mơ
Ngày mai, dù có trông chờ
Dòng sông hai ngả, đôi bờ bụi bay.

Những cánh hoa rừng

Tháng 3 – 2008

Giữa núi rừng có những bông hoa kỳ lạ
Nở thắm tươi, màu sắc tuyệt vời
Mỗi cánh hoa, có một nụ cười
Tô nét đẹp cho ngàn cây xanh lá

Sáng tinh mơ óng ánh làn sương nhẹ
Từng cánh hoa đón nắng đợi ngày lên

Nhoén nụ hoa như nét đẹp thân tiên
Thoáng hương bay, thơm núi rừng lộng gió

Vàng đông hiện, giọt sương sa, bỏ ngỏ
Từng cánh hoa, trĩu xuống, nhụy phô hình
Nhô lưng chừng, trên đồi núi nguyên trinh
Giữa thiên nhiên mở khung trời điểm ảo

Mỗi chiều về khép nụ mơ nho nhỏ
Đỡ nắng vàng, vén nhẹ ánh hoàng hôn
Mây lửng lơ, treo chót đỉnh chập chờn
Gió ngưng đọng, phủ màn đêm buông xuống

Những bông hoa kỳ lạ
Điểm tuyết giữa núi rừng
Cho ngàn cây xanh lá
Cho nắng gió mưa rừng

Những bông hoa kỳ lạ
Bên dốc đá lưng đồi
Trời xanh vờn sắc thể
Mây trắng ngập ngừng trôi

Giữa núi rừng có những bông hoa kỳ lạ
Những bông hoa đẹp nhất của loài hoa
Những bông hoa đẹp nhất kết tòa
Hoa giữa núi rừng, bông lai hạ giới.

Đâu phải là chiến sĩ !

Tháng 03 – 2008

Những con người, đâu phải là chiến sĩ
Không trải qua những bài bản thao trường
Không luyện tôi để nhuần nhuyễn giáo gươm
Mà hun đúc hiền từ như cục bột

Những con người, đâu phải là chiến sĩ
Không biết gì chiến trận với đao binh
Thì làm sao lao vào cuộc chiến chinh
Một cuộc chiến, vô hình, không trận địa

Nói năng đã lạng quạng
Chữ nghĩa không rõ lời
Bắn đi không biết đích
Đem thả trạt điểm rơi

Bát quái mê hồn trận
Tướng sĩ mộng phù đồ
Ma đầu khuynh loát ản
Vạn cốt tử thành khô

Những con người đầu phải là chiến sĩ
Cũng không là một trận tuyến tương tranh
Vây mà lao, làm sao bại với thành
Vây mà phóng, làm sao đánh với đăm

Giữa hư vô, rồi gằm gừ thối bọng
Giữa đất trời, rồi vọng tiếng thình không
Làm ông phỗng, oang oang gánh tang bồng
Làm hình nộm, phát phơ chờ thổi gió

Những con người, đầu phải là chiến sĩ
Nghe đạn bom đã bặt vía, hồn kinh
Vây mà nhìn cảnh nghiệt ngã điêu linh
Muốn bão thổi cho tiêu tan mới hả

Hèn chi cô nhân nói
“Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách”
Hèn chi người xưa dạy
“Giặc đến nhà, đàn bà cũng đánh”
Nhai hột cơm không bẻ
Húp chén cháo không trôi
Nhưng tâm khí ngút trời
Đâu nhất thiết, phải là người chiến sĩ.

Bãi đầm lầy

Tháng 03 – 2008

Nhùi một đống xuống đầm lầy nghiệt ngã
Bùn nhớp nhờn, văng tung tóe bốn bề
Nếu đứng vững, cũng ngán ngẫm ê chề
Nếu can dự, cột một chùm, hết thở

Lún khỏi chân, nửa thân, lên tới cổ
Những thói tha cận bản, quét phủ đầu
Mặt trét trây bùn cáu, quện đầu mâu
Mùi xú ối nực nồng bay toại tả

Bãi đầm lầy thật vô cùng ngạo nghệ
Muốn thoát ra, chân cẳng nhất không lên

Càng nhúc nhích, lại càng bị lún thêm
Càng dẩy dựa, lại càng mau chìm ngấm

Bãi đầm lầy, tự xưa nay là thế
Chỉ vài loài sinh vật sống mà thôi
Thoáng nhìn qua, thấy muôn ớn lạnh ròi
Là con người, lại nhùi chi trong đó

Chỉ duy nhất, một con đường cứu chữa
Đưa hai tay, vẫy vẫy, để kéo ra
Chứ nếu không, ngay cả đến ta bà
Dù kham nhẫn cũng xì hơi, bốc khói

Chỉ duy nhất, một con đường thoát khỏi
Xoay cái đầu, ngậm miệng, há thì vương
Sợi dây này, nắm chặt, nhớ đừng buông
Nếu nhũn nhũn, lìa dây, không kịp nữa

Ôi, bãi đầm lầy trầm kha nghiệt ngã
Thương con người, nhào vào đó mà chi
Nhùi với nhau một đồng chẳng ra gì
Bãi đầm lầy sẽ vùi chôn tất cả.

Lâu đài cổ

Tháng 03 – 2008

Lâu đài cổ đang thời kỳ xuống cấp
Nền móng suy, nứt nẻ, sụp khắp nơi
Cột kèo rêm, mọt mối gặm lồm lỏi
Khó đứng vững trợ gan cùng tuế nguyệt

Lâu đài cổ đang thời kỳ băng hoại
Vách ngã nghiêng, đổ nhiều mảng tan hoang
Mái chênh vênh, thủng nhiều lỗ đen ngòm
Báo động đỏ tứ bề, lay lão đảo

Lâu đài cổ của một thời hoài bảo
Khách đi về tiếc nuôi, đứng hoài mong
Nhìn đường xưa lối cũ, những hoài trông
Gom ký ức treo trước thềm hoài cổ

Ngược dĩ vãng trôi lăn về quá khứ
Đây, những người của một thuở đã qua
Đây, những gì của một thuở can qua
Theo vết sử dân xa, nhòe trang giấy

Dòng chuyển lưu, bóng vô thường đưa đẩy
Theo thời gian, cùng vật đổi sao dời
Rừng, núi, biển, sông, cát lở, đá bồi
Còn nói chi, đến lâu đài, thành quách

Nhạn quá tầng không
Tìm đâu dấu vết
Nhìn ánh sao băng
Vụt tắt cuối trời
Nguyệt khuyết đêm đen
Khuất bóng trăng vàng

Lâu đài cổ, xếp theo hàng sắc tướng
Khỏi trụ thành, đến ngưỡng cửa hoại không
Nhìn trông nước đổ về sông
Sông đi đâu nữa, bênh bồng nước trôi
Nhìn trông đập vỗ sóng nhồi
Biển đi đâu nữa trùng khơi vô bờ
Nhìn trông cây cội tàn khô
Lá bay đâu nữa xác xơ bụi đường
Nhìn, lâu đài cổ, thương thương
Bờ rêu thấm lạnh ngán sương đêm dài.

Ung thư toàn châu thể

Tháng 3 – 2008

Siêu vi, là một loại dị hình không kích
Vi khuẩn, là một loại dị dạng ma đầu
Khi nhập vào, và đủ sức cơ cầu
Sẽ tàn phá, cả châu thân sắc thể

Vẫn biết, loại siêu vi trùng là thế
Bởi ý y, không đề kháng, dự phòng
Mà cho dù cẩn thận, chưa hẳn xong
Sao biết được nó nằm đâu để tránh

Mãi đến khi, nó xuất đầu lộ diện
Nó tinh ma độc địa, quả không lường
Nó phá cho, lục phủ ngũ tạng, nát như tương
Nó quấy cho, da thịt bầy nhầy, ung toe toét

Nếu để yên, nó tha hồ đục khoét
Nếu đụng tới, nó chạy nhảy vi căn
Ăn và phá còn hơn cảnh dâu tằm

Nội - ngoại, đánh tới bời không lối thoát

Chịu trận, thì nó ma đầu khuynh loát
Không chịu, thì nó quỷ quái tinh ranh
Thế mới biết, bịnh ung thư, ung nhọt oái ăm
Chưa kịp chận chỗ này, đã tràn lan chỗ khác

Vừa động đậy, nó ùn cho một cục
Động đậy thêm, nó có mặt khắp nơi
Bịnh ung thư kinh dị nhất trong đời
Khi phát hiện, khó còn đường cứu chữa

Bịnh ung thư, không có thuốc hay dở
Đông – Tây y, vốn khuất phục từ lâu
Dù hôm nay, văn vật vượt tinh cầu
Nó vẫn là thứ, thâu sâu quỷ khóc

Giai đoạn một, may ra, chận được
Giai đoạn hai, nguy khốn, bó tay
Giai đoạn ba, bất lực, chạy dài
Sống ngặt nghèo chờ ngày ra nghĩa địa

Mới ngày nào, hồng mao, sắc tía
Mới ngày nào vàng óng thanh tao
Còn hôm nay, bỗng chốc hư hao
Đổ cái vèo, xuống sông, xuống biển

Mới ngày nào, cờ bay khói quyên
Mới ngày nào, lộng phủ phượng che
Còn hôm nay, nghịch ngã éo le
Cả châu thể, thu mình trong bóng tối

Bịnh ung thư lây lan toàn châu thể
Chịu trận mình, nằm chết dí mà thôi
Giải phẫu ra, cũng kết thúc một đời
Không giải phẫu cũng tiêu ma một kiếp

Siêu vi, chỉ là loại không kích
Vi khuẩn, chỉ là loại ma đầu
Xâm nhập rồi, bóng tối khép đêm thâu
Cả châu thân rã rời buông, nhắm mắt.

Tây Tạng giá băng !

Tháng 03 – 2008

Đưa đôi tay chống điên cuồng nguyệt ngã
Dùng tấm thân đỡ bạo lực tham tàn
Bỏ bá quyền bao truyền kiếp dã man
Làm đất nước, người dân tôi, khốn nạn

Da thịt nào không nát, trước lần tên mũi đạn
Máu xương nào không rơi, giữa khói lửa tan hoang
Nào quân đội, nào vũ khí, xe tăng
Bắn xối xả, lớp lớp người ngã gục

Tiếng đàn bà, trẻ em, khóc la ơi ơi
Tiếng thanh niên, nam nữ, rên rỉ phì phèo
Kẻ nằm im, trên vũng máu, cong queo
Kẻ thảng thốt, giật bắn mình, tung tóe

Tiếng bé thơ, lượn bò quanh, mẹ mẹ
Tiếng trẻ thơ, rờ thân xác, cha cha
Trông lạnh lùng, vắng ngắt, tựa hồn ma
Đàn con dại, giữa màn đêm tăm tối

Rừng núi hoang vu, điệp trùng Hy Mã
Cha mẹ đâu rồi, một cõi tuyết băng
Chết tre, bỏ lại mầm măng
Tấm thân cô cút, khó khăn muôn bề
Còn chi, mà nói võ về
Còn chi, mà nói nã nê đấng cay

Nâng đôi tay, đỡ khung trời sụp đổ
Núu đôi chân, dẫm vùng đất tiêu sơ
Trời nghiêng, con trẻ dại khờ
Đất nghiêng, con trẻ bơ vơ một mình

Đâu phải chỉ riêng em
Đâu phải chỉ riêng chị
Đâu phải chỉ riêng anh
Cả quê hương, trơ lá trụi cành
Cả dân tộc, triền miên thống khổ

Hơn năm mươi năm, không còn lời than thở
Nửa thế kỷ trôi qua, thế giới cũng bó tay
Kẻ xâm lăng, quyết một mực xéo dầy
Quyết đồng hóa triệt tiêu tên Tây Tạng

Hơn năm mươi năm, hơn một triệu người nằm xuống
Hơn nửa thế kỷ, từng đợt dân lành xương thịt nát tan
Đất nước này, gánh chịu bao thảm khốc, kinh hoàng

Dân tộc này, hứng lấy bao tang thương, tủi nhục

Máu đã đổ rồi em
Máu đã rồi rồi chị
Máu đã đổ rồi anh
Hỡi thế giới hôm nay, có nghe tiếng thất thanh
Hỡi nhân loại hôm nay, có nghe tiếng trầm thống
Cái bộ mặt bá chủ, bá quyền Trung Cộng
Cái bộ mặt nước lớn, nước mạnh Hán Tàu
Làm cho người dân Tây Tạng chìm sâu
Làm cho đất nước Tây Tạng xóa sổ ???

Máu đã đổ xuống
Người đã ngã gục
Niềm đau tủi nhục
Thống thiết đọa đày
Rừng Hy Mã tuyết trắng mù bay
Người Tây Tạng mịt mờ băng giá !!!

Mỗi người, Là Đấng Vô Song

Tháng 4 – 2008

Ta nhắm mắt cho bầu trời khép lại
Ta lặng yên cho bóng tối đi qua
Ta vẫy tay rũ sạch mọi trầm kha
Trần gian mấy cũng không hề động đậy

Sức mệt mỏi nhưng tâm không mệt mỏi
Lực có tàn nhưng trí vẫn tinh anh
Vũ trụ kia chưa đóng cửa buồng màn
Ta đập cả hư vô còn trống rỗng

Trong cuộc đời, còn lăn quay sự sống
Là ta còn nói chuyện với càn khôn
Chứ càn khôn, không lẽ để trống trơn
Ta không động thì càn khôn cũng chết

Không phải nói chuyện trên trời dưới đất
Không phải nói chuyện bào ảnh hư hao
Không phải nói chuyện bóng tối trắng sao
Rùa mù sờ voi, càng mơ hồ huyền tượng

Nhân sinh đã, vốn nổi chìm trầm thống
Cuộc đời đã, vốn tràn ngập hư vinh
Mê hồn sa, mê hồn trận, lao linh

Bao hỗn tạp phủ trận đồ bát quái

Rút kiếm báu, vút lằn gươm tê tái
Toát đỉnh đầu, bật trí sáng nguyên siêu
Bãi phù sinh sẽ cuốn mắt, triệt tiêu
Người nhân thể thên thang trên đại lộ

Cuộc đời này sẽ không là biển khổ
Kiếp con người không phải mãi đờn đau
Nâng trên tay, đóa bát ngát nhiệm mầu
Lật từng cánh, trái hương hoa tuyệt mỹ

Cuộc đời này là bức tranh như ý
Ta vẽ nên từng nét ngọc kiều sa
Hỡi nhân sinh, đừng thán oán ta bà
Mỗi một người, chính là đấng vô song tự quyết.

Giữa vành hư vô

Tháng 4 – 2008

Bao năm rồi cũng mây bay
Lửng lơ góc biển, quay quay cuối trời
Bao năm rồi cũng nổi trôi
Bọt tan bên mộng bèo trôi bên mơ
Bao năm rồi cũng tiêu sơ
Dòng sông mấy khúc sóng xô mấy bờ
Ra đi từ đó đến giờ
Đặng trình cuộc lữ trăng mờ dặm soi
Chiều buông núi ngả lưng đồi
Hoàng hôn khép cánh gió vèo xa đưa
Đêm về đếm ánh sao thưa
Đeo vành vũ trụ còn thừa không gian
Lối dọc, còn có lối ngang
Lối tung, còn có lối hoành mệnh mông
Sá gì nước đổ về sông
Sá gì biển rộng bênh bồng thù dương
Bao năm dù có thể lương
Bờ lau cát trắng bên đường bụi bay
Bao năm dù có khô gầy
Giọt sương còn đọng cỏ cây treo cành
Thời gian dù có qua nhanh
Nhưng ta trụ vũ giữa vành hư vô.

Gối mộng Vô Sinh

Tháng 4 – 2008

Ta từ một thuở ra đi
Đến nay xem lại còn gì hay không
Đường đi in dấu rêu phong
Lối về bỏ ngõ trống không xa mờ
Nâng tay hái đóa hoa mơ
Gắn trên đỉnh bạc phát phơ treo cành
Vi vu gió gợn loanh quanh
Con chim nho nhỏ bay nhanh lưng trời
Mật mờ sóng vỗ trùng khơi
Bóng chiều buông phủ giữa đôi mênh mông
Ở hờ một đóa diêu bông
Nổi trên sương bạc thả dòng tiêu sơ
Lạnh lùng cánh cửa hư vô
Mở ra khép lại đôi bờ tâm không
Đưa tay ta vẽ cong cong
Vòng tròn đan kín tâm hồng điểm son
Có chi mà hỏi mắt còn
Không chi mà hỏi mắt còn mà chi
Tử sinh còn đó ta đi
Vô Sinh gói mộng thâm thì phiêu du.

Vòng tay ôm vũ trụ

Tháng 4 – 2008

Ta ra đi giữa dặm ngàn sương gió
Bằng thời gian đập vỗ bóng hư vô
Vũ trụ kia còn trống vắng xa mờ
Sao dừng bước cánh bằng chưa rũ cánh

Tiếng sóng vỗ xô bờ, tung dốc đá
Ôm biển mơ kéo gió lộng thùy dương
Thuyền phiêu du ru giấc mộng nghệ thường
Cõi sóng bạc lướt ngàn khơi trắng xóa

Ta ra đi thử phù sinh mấy cõi
Cánh cửa hờ đóng mở nẻo tử sinh
Đường vô thủy ẩn hiện dấu nguyên trình
Đường vô chung mật mờ chưa vẽ lối

Thuở hồng hoang, bước chân ta lưu dấu
Bóng thời gian, gõ nhịp bước vào ra
Những xa xưa, còn ẩn hiện không nhòa
Dòng sinh diệt vẽ hành trình lãng tử

Ta là ta, một con người du thủ
Vẫn còn đây muôn thuở nét tinh anh
Vẫn còn đây máu nóng điễm tâm hồng
Giữa nhiệm thể phù sinh loang băng giá

Ta kết một bông hoa bên bờ đá
Ta treo một điễm nụ giữa hoang mơ
Ta bước đi cùng tận với hư vô
Ôm vũ trụ trong vòng tay ấm lạnh.

Hoa trắng trọn đời

Tháng 4 – 2008

Mẹ ở nơi nào hỡi mẹ ơi
Đầu non góc biển cuối chân trời
Con thương nhớ mẹ, đi tìm mãi
Dẫm bước lang thang đến cuối đời

Mẹ đã đi rồi đi tận đâu
Hư vô lồng lộng mấy tinh cầu
Con đi tìm mẹ, hư không lặng
Vũ trụ ngân hà hờ hững trôi

Biết nói gì đây, mẹ đã đi
Trăng sao vụt tắt chẳng thăm thì
Đất trời nghiêng ngửa thôi chao động
Con đứng bên bờ khép biệt ly

Còn đâu tiếng nói mẹ thương yêu
Cửa trước vườn sau ngóng những chiều
Có lúc lang thang cầu Á Tử
Miên man nước chảy ngập cô liêu

Còn đâu tiếng nói mẹ yêu thương
Nếp một ngày ngày thiếu mía đường
Xuân hạ thu đông thôi ấm lạnh
Nhà tranh vách lá dầm mưa sương

Đành chịu, tạ từ nghe mẹ ơi
Từ nay, con đếm bước đơn côi
Dọc đường sương gió đầy hoa trắng
Trắng cả tâm tư, trắng cuộc đời.

Đừng hỏi ngày mai

Tháng 4 – 2008

Đừng hỏi ngày mai ta thế nào
Còn trời còn đất còn trăng sao
Còn sông còn núi còn non nước
Ta mãi còn nhau chẳng trước sau

Đừng hỏi ngày mai ta ở đâu
Hư vô vãn vũ vụn tinh cầu
Tử sinh trôi nhip muôn dòng chuyển
Ta vẫn là ta thật nhiệm mầu

Đừng hỏi ngày mai ta có không
Hôm nay một đóa điểm tâm hồng
Ngày qua một nụ tinh nguyên nữa
Thì đến ngàn sau nói chẳng cùng

Đừng hỏi ngày mai ta mất còn
Dù cho nước chảy đá hao mòn
Dù cho vật đổi sao dời mãi
Ta vẫn là ta tuyệt sắt son

Thế thì đừng có hỏi ngày mai
Cứ sống như nhiên đừng đoái hoài
Tự tại rong đời cùng trụ vũ
Hỏi chi quá khứ với tương lai.

Hoa vũ trụ

Tháng 4 – 2008

Hoa vũ trụ nở muôn ngàn tinh thể
Nở hàng sa vô số vụn tinh cầu
Xoay vô cùng ngàn xưa đến ngàn sau
Từ vô thi đến vô chung miên viễn

Hoa vũ trụ nở muôn ngàn vụn hữu
Bao hình hài vóc dáng của sinh linh
Bao kịch thô vi tế thật tài tình
Rồi kết nối lưu truyền sinh sôi mãi

Hoa vũ trụ nở muôn ngàn sinh thái
Sống vô cùng trong nhiễm thể sinh môi
Dù thời gian có vật đổi sao dời

Vẫn sinh tồn giữa mọi dòng biển chuyển

Hoa vũ trụ nở muôn ngàn kinh tuyến
Với muôn ngàn vĩ tuyến kết hư vô
Đồi núi, biển sông, đồng ruộng, ao hồ
Trời đất, trăng sao, ngân hà, thiên thể

Hoa vũ trụ nở muôn ngàn dương hệ
Mỗi thái dương cuốn hút bảo hòa nhau
Có ngày đêm sáng tối vút con tàu
Đi đi mãi trên vành hoa vũ trụ

Hoa vũ trụ đẹp vô cùng tuyệt thế
Tạo muôn loài rồi tự nở sinh sôi
Tạo muôn vật rồi tự biến đấp bồi
Sống sống mãi trên vành hoa vũ trụ.

Người Già dễ quên ?

Tháng 4 – 2008

Ai nói rằng già dễ chóng quên
Đừng nghe như thế vội mừng ghen
Cái không muốn nhớ nên lơ đãng
Cái muốn nhớ rồi đâu có quên

Tôi nói lạ tai nghe có kỳ
Này này ngồi đó chớ đừng đi
Ngó hai lỗ nhĩ nghe già kể
Từ cổ tới kim chẳng sót gì

Già kể huyền thuyên sáng tới chiều
Ai người muốn biết chớ kêu rêu
Liên u bất tận cơm canh lạnh
Chỉ mới sơ sơ chưa có nhiều

Kể từ thuở nhỏ bé tèo tèo
Đến lúc lớn lên vạn dốc đèo
Đến lúc chiều tàn phơi tóc trắng
Chuyện dài lũ khữ nhớ trong veo

Thỉnh thoảng ghé vô thăm viếng già
Có thăm cũng chỉ viếng qua loa
Nếu ai chịu khó ngồi han hỏi
Sớm tối chiều hôm chưa hết mà

Phải thế hay không quý cụ già
Tôi không mạo phạm đó đâu nha
Già thì có chuyện già mà lại
Chứa đựng một đời dễ lắm a.

Có những con đường

Tháng 4 – 2008

Có những con đường bên lối đi
Sương sa ngậm cỏ gọi thăm thì
Bờ rêu thấm lạnh mờ gương gió
Vẫn đẹp như mơ chẳng mất gì

Có những con đường nhớ lối đi
Thời gian dù có đổi thay gì
Mỗi khi gọi nhớ về nơi ấy
Là nhớ đường về cả lối đi

Có những con đường đã bước qua
Phong sương tuế nguyệt chẳng phai nhòa
Phổ phường đâu đó hay đồng nội
Vẫn khắc như in nụ điểm hoa

Có những con đường giữa núi sông
Ta nghe máu nóng điểm tâm hồng
Lung linh lệ sử tràn non nước
Tột đỉnh Trường Sơn thấu Biển Đông

Có những con đường rũ mắt mơ
Ta nghe thăm thăm nhớ nhung về
Nỗi niềm cô đọng trời quê cũ
Như có gì, chưa vẹn ước thề

Có những con đường tưởng đã quên
Thời gian vùi lấp cuối khung thềm
Nhưng khi ký ức vừa quay lại
Vụt hiện tức thì vẫn mới tinh

Ai ai cũng có những con đường
Đã trải một đời đi khắp phương
Nhưng hỏi đường nào yêu quý nhất
Con đường yêu quý nhất, quê hương.

Thấm đau lòng mẹ

Tháng 4 – 2008

Thấm đau lòng mẹ đã nhiều rồi
Mấy chục năm trường ly cách trôi
Năm tháng dài ra mờ khước mắt
Giọt cặn khô héo vẫn còn rơi

Thấm đau lòng mẹ biết bao nhiêu
Mái khói nhà tranh biết mấy chiều
Hết chín lại quay về đêm một
Biệt tăm bóng dáng đứa con yêu

Mẹ đã chờ con đến héo hon
Sắt còn hoen rỉ đá còn mòn
Huống chi kiệt sức đèo cơ thể
Nguyệt khuyết trăng tàn ngả núi non

Mẹ đã chờ con cạn nhớ thương
Đêm đêm thấm lạnh đẫm mùi sương
Canh tàn heo hút se lòng mẹ
Nhoi nhói con tim thắt đoạn trường

Nói thế, để con biết mẹ hiền
Biển đông còn thiếu sóng oan khiên
Sông sâu còn thiếu dòng ly biệt
Lòng mẹ thương con, thấu hậu tiền

Nước mắt bao giờ cũng chảy xuôi
Mấy khi chảy ngược, mới lạ đời
Dù con thương mẹ bao nhiêu nữa
May được một muôn, quý lắm rồi

Một mai, lỡ mẹ có ra sao
Sống chết biết đâu, hãy nhớ nào
Mai một con về, ra Ái Tử
Đôi bờ sóng vỗ, hứng mưa ngâu.

Mẹ chờ con

Tháng 4 – 2008

Mẹ đã chờ con thưở mới đi
Thời gian mỗi mắt bóng từ ly
Nhà tranh bếp lửa tro than lạnh
Ngưỡng cửa mòn trông biết nói gì

Mẹ đã chờ con thuở mới xa
Con đi, như thiếu chi trong nhà
Vườn sau ngõ trước buồn hiu hắt
Rau củ cơm canh bót đậm đà

Mẹ đã chờ con thuở tóc xanh
Mà nay mái trắng phủ tơ mảnh
Tuổi già sức yếu chân tay mỏi
Mẹ sợ dầu khô bắc lửa tàn

Chờ con, mòn mỏi mái tranh nghèo
Mưa gió bốn mùa cố đặng đeo
Một nắng hai sương chùn tuổi tác
Biết đâu lỗ sụn cuối chân đeo

Chờ con, mẹ đã đắm mùi sương
Tiếng nhớ vờn quanh với tiếng thương
Thăm thẳm hai bờ đôi mắt ướt
Đêm đêm còn đếm mấy canh trường

Cuối nẻo, mẹ đành nhắm mắt thôi
Con đau chỉ một, mẹ đau mười
Đã xa nóm ruột, còn xa nữa
Trái chín rụng rơi, chín cả người

Mẹ đi, không có trách gì đâu
Mưa gió phong sương nhuộm thắm màu
Ái Tử buồn dòng khuya sóng vỗ
Một mai con đến, ngó nương dâu.

Nhớ lại chùa xưa

Tháng 4 – 2008

Chùa tôi nhỏ nhỏ giữa thôn làng
Chuông mõ kệ kinh hòa nhịp vang
Mỗi sớm mỗi chiều dân chúng gọi
Cùng nhau hướng thiện sống an nhàn

Chùa tôi nhỏ nhỏ giữa làng quê
Khách lữ lại qua lối ngõ về
Dưới bóng Cha Lành reo ánh đạo
Chùa nghèo nhưng quả thật Tào Khê

Chùa tôi sau một lũy tre xanh
Phía trước đầm sen nở trắng xanh

Bên cạnh mấy hàng cây phượng vĩ
Sau lưng mấy dãy trúc bao quanh

Chùa tôi đậm bạc sông thanh bản
Dưa muối tương chao rữ nghiệp trần
Rau củ bốn mùa tiêu chương khí
Nâu sông áo vải tỏa từ ân

Chùa tôi chuông sớm tối, ngân vang
Vách lá kèo cây chứa Phật vàng
Phảng phất trầm hương quyền quyền khói
Con đường Tứ Thánh rộng thênh thang

Chùa tôi bát nhã chuyển thanh lương
Giáo lý ba rừng rạng pháp vương
Sinh tử đôi bờ tan biển khổ
Bình thù cam lộ nước cảnh dương

Quê hương đâu của riêng ai *Tháng 4 – 2008*

Quê hương đâu phải của riêng ai
Đừng có đắp be lâu cổ đài
Nền móng chênh vênh tường vách bể
Tự nhiên đổ ụp chóng hay chầy

Quê hương đâu phải của riêng ai
Đừng ả người dân kiếp đọa đày
Chuyên chính đeo đầu lao phóng tới
Một mai chông gọng chớ kêu ai

Sinh ra, nơi đó đã quê hương
Cắt rốn, chôn nhau, thấm máu xương
Cốt nhục tình thâm nhiều thế hệ
Ai ai cũng phải biết tư lương

Sinh ra, nơi đó đã quê nhà
Tiếng quốc vọng vang với tiếng gia
Máu đỏ da vàng chung huyết thống
Rạng soi sử sách nước non nhà

Thời thế, đương nhiên phải trải qua
Thế thời, gìn giữ của ông cha
Không ai nhuộm úa đau lòng nước
Bảo bọc thấm tô đắp ngọc ngà

Quê hương ta đó, đẹp xinh xinh
Chân bước nhau đi non nước mình
Điệp khúc ca vang dòng giống Việt
Truyền lưu thế hệ thật kiên trinh.

Quê hương chỉ một

Tháng 4 – 2008

Quê hương chỉ một nhớ nghe em
Dù Bắc Nam Trung chỉ một dòng
Cha Lạc, mẹ Âu đồng một bọc
Biển Đông, núi Thái đứng chờ trông

Quê hương chỉ một nhớ nghe anh
Văn hiến ngàn năm rạng sử xanh
Tiên Tổ mở nước, con giữ nước
Truyền trao thế hệ giống hùng anh

Nam thanh, nữ kiệt nước non nhà
Chữ “S” dư đồ dệt gấm hoa
Nét sử huy hoàng thêu dấu ngọc
Núi sông một dải đó, sơn hà

Việt Nam Dân tộc, giống Rồng Tiên
Sừng sững trời Nam quá vĩnh nhiên
Lẫm liệt đường đường non nước Việt
Hồn thiêng sông núi quyện thanh thiên

Quê hương chỉ một nhớ nghe em
Khắp Bắc Trung Nam vạn nẻo đường
Thôn dã phố phường đồng mở hội
Dân tình chan chứa sóng yêu thương

Quê hương chỉ một nhớ nghe anh
Khí phách hiên ngang vốn tổ tông
Sóng vỗ trùng dương reo biển Thái
Thành đồng vách núi lộng Trường Sơn.

Mở cửa thiên thai

Tháng 4 – 2008

Nếu không đau làm sao biết khổ
Nếu không vui làm sao biết cười

Thế tại sao đập vùi, đánh đổ
Không biết nghe tiếng nói tình người

Nếu không cam thì ai cộng khổ
Nếu không hội thì ai đồng thuyền
Thế tại sao phong trần nghiêng ngửa
Không biết nhìn thông thiết triển miên

Nếu không son thì đâu có sắt
Nếu không vương thì đâu có tròn
Thế tại sao trăng mờ hiu hắt
Ngàn sao đêm le lói héo hon

Nếu không cay làm sao biết đắng
Nếu không đục làm sao biết trong
Hãy hoài mong trời yên biển lặng
Nghe con tim máu chảy khơi dòng

Trong trần gian không còn chữ nếu
Thì nhân gian êm ấm chan hòa
Trong cuộc đời không còn chữ nếu
Thì người người chân lý đơm hoa

Thế tạo sao phong trần nghiệt ngã
Bởi phù vân bóng tối đêm dài
Khi triệt tiêu mây mù nhân ngã
Sẽ lên đường mở cửa thiên thai.

Biết đến bao giờ

Tháng 4 – 2008

Biết đến bao giờ thăm cố hương
Tình quê ai cũng lắm tơ vương
Khi xa mới thấm tình quê gọi
Trái chín rụng rơi, úng đoạn trường

Bếp lửa nhà tranh dưới mái nhà
Một phương cô quạnh nhớ quê cha
Chín chiều hiu hắt thương quê mẹ
Lữ khách đong đời những xót xa

Nhịp cầu mây khúc bước ly tan
Gãy nhịp thê lương luống bẽ bàng
Cách biệt đôi bờ nghe sóng vỗ
Dòng sông vắng bóng chiếc đò ngang

Biết bao giờ trở lại thăm quê
Ai đứng chờ mong lối ngõ về
Mẹ đôi mắt mờ phơ tóc bạc
Cha sâu mắt thăm trắng sơn khê

Biết bao giờ trở lại quê xưa
Rũ bóng thời gian nhưng nhớ thừa
Năm tháng chìm sâu đeo đẳng mãi
Đêm nằm gói mộng tới hay chưa

Quê nhà còn đó biết bao giờ
Lữ khách đường xa bước trở về
Chân bước lê thê khua sỏi đá
Bờ cây trái chín vẫn ươm mơ.

Cuốn thả bờ lau

Tháng 4 – 2008

Đem cuốn bờ lau thả bến sông
Lững lơ nước cuốn nổi bèo bông
Trôi đi mấy nẻo chìm mây nước
Xây xát vô bờ đau đón không

Đem vũ bụi trần thả gió sương
Bay bay vùi dập tấp muôn phương
Hợp tan tan hợp đưa nhau mãi
Réo rắt trầm kha thấu đoạn trường

Đem vãi phù vân khắp đó đây
Phong trần khô héo đến chân mây
Tang thương tàn úa tận dâu biển
Thấm thía trần ai kiếp đọa đày

Gian truân ai cũng khổ đau mà
Sao nhẫn tâm nhau mãi thế a
Hay phủ trần gian dày gió bụi
Phù sinh kham nhẫn mới ta bà

Thế thì có cần rút lương tâm
Có xót lòng hai tiếng nghĩa nhân
Hay đã leo đài, lao cú phóng
Đặng đeo bảo ảnh, đắp hư danh

Nên nhớ, cuộc đời dầu bách niên

Sống sao cho phải, chẳng ưu phiền
Không gieo ai oán, đeo sầu khổ
Đạo gót thần tiên bước vĩnh nhiên.

Chiếc bóng hợp tan

Tháng 4 – 2008

Hợp tan cũng thể chiêm bao
Tan hợp cũng thể bờ lao đầu ghềnh
Trùng khơi sóng vỗ lênh đênh
Hoang vu gió lộng mộng mênh núi rừng
Trần gian vốn đã vô cùng
Hợp tan một thoáng điểm chung nhất thời
Ngắm đi để thắm trong đời
Xưa nay biết đã bao rồi phải không
Nhìn trông một bến ven sông
Đò ngang đưa khách theo dòng đến đi
Bờ sông còn đó thắm thì
Con đê hai lối xanh rì cỏ non
Người đi người đến dập dồn
Để cho sỏi đá nghe hồn biết đau
Một mai nước chảy qua cầu
Nước đi đi mãi sắc màu thời gian
Chỉ còn chiếc bóng đò ngang
Đặng đeo bên cũ hai hàng gió reo
Hợp tan phút chốc đưa vào
Tan hợp dốc núi giữa đèo hoang mơ
Đưa tay nắm bắt hư vô
Hợp tan chiếc bóng mịt mờ thế thôi.

Võ cánh phương đài

Tháng 4 – 2008

Con chim nhỏ nhỏ bay ngang
Bay đi đâu đó giữa ngàn mây truông
Mênh mộng gió tấp mưa nguồn
Xát xây đôi cánh hao mòn thời gian
Bay đi bỏ lại bên đàng
Dấu mờ khép nụ lan man ngõ về
Bay đi mấy nẻo sơn Khê
Dòng sông mấy khúc võ về sóng reo
Bay qua đôi dốc cheo leo
Vẽ chân bên cát đặng đeo dấu hình
Nơi nào tổ ấm về dinh

Mà bay bay mãi thương tình hờ chim
Ngày lên tím nụ cành sim
Đêm về rũ bóng im lìm canh thâu
Mai kia còn đứng bên cầu
Xòe đôi cánh võ sắc màu tơ vương
Chim bay gió nắng mưa sương
Khung trời viễn mộng tư lờng hôn ai
Đường bay cuối nẻo còn dài
Hư vô khép cánh phương đài thiên thư.

Xuân bốn mùa

Tháng 4 – 2008

Xuân chưa đến, bởi đông dài rét buốt
Khép nụ hoa xếp lá trái đông băng
Mím cười, trông xuân diễm ảo xa xăm
Ta thách đố thử đông dài lạnh giá

Xuân chưa đến, bởi hạ nồng oi ả
Xếp cành khô, ve réo gọi, kêu sầu
Mím cười trông, xuân nhân thế bao lâu
Ta thách đố, thử hạ nồng mấy độ

Xuân chưa đến, bởi thu tàn chín nụ
Lá vàng rơi tan tác bụi nắng mưa
Mím cười, trông thu tím đã vừa chưa
Ta thách đố, thử thu buồn mấy nẻo

Mỗi mùa đến, xuân chưa hề khô héo
Khi đúng thời, xuân thổi mộng ru bông
Bởi trần gian, vốn ôm ấp hoài mong
Nên không nhận, hương thơm xuân tự thể

Xuân có sẵn trong bốn mùa như thế
Không đông tàn, hạ trắng với thu phong
Không sâu vương lệ đá kiếm diêu bông
Ôm vọng tưởng tìm đâu bong bóng nước

Xuân bốn mùa nở trên ngàn diễm phúc
Vượt thời gian, uơm hương sắc trong lành
Vượt không gian, mím nụ mới tinh anh
Xuân tự thể trong hôn ai biết sống.

Thông Điệp Sống

Tháng 4 – 2008

Ta đã từng nghe biết bao nhiêu Thông điệp
Chứa chất, biết bao nhiêu nghĩa lý tuyệt vời
Chuyên chở, biết bao nhiêu hương nẻo thuyền đời
Diễn đạt đủ mọi ngôn từ cao siêu tuyệt mỹ

Những Thông điệp đời - đạo, băng băng thế kỷ
Của những chính giáo, chính nhân, chính khách tài tình
Của những quốc gia, dân tộc, chậm tiến, văn minh
Năm từng năm, trải dài, không sao đếm xuê

Khi nghe qua, cảm kích, rung rung ngân lệ
Khi nghe qua, hãnh diện, lâng lâng ngẩng đầu
Nhưng hỏi rằng, dừng lại được bao lâu
Trong khoảnh khắc, như bóng câu qua cửa sổ

Bao nghĩa lý đem treo trước gió
Bao nghĩa nhân phóng vút đầu lao
Nên nhân loại tràn ngập ba đào
Và thế giới gập ghình dậy sóng

Thông điệp ban, nhưng Thông điệp không biết sống
Trong tâm tư vẫn đầy ắp mây mù
Trong tâm hồn vẫn bóng tối âm u
Chiếc bánh vẽ phết tô đây loang lổ

Nhân loại, không bao giờ hết khổ
Nhân sinh, không thoát khỏi cơ cùng
Trời đất rộng, nhưng không đủ bao dung
Bởi con người đóng khung nhiều cửa hẹp

Ta nghe rồi em, biết bao nhiêu Thông điệp
Ta nghe rồi anh, biết bao nhiêu ngôn từ
Dù chất đầy đến cả cõi thái hư
Thông điệp sống chỉ khi nào biết sống.

Lại viết cho em

Dành cho đàn em hôm nay và mai sau

Tháng 4 – 2008

Viết cho em thật tình quá khó
Tôi với em cách nhau thế hệ
Mái đầu bạc với mái đầu xanh
Như cây già khô gốc trơ cành

Với cây non đang ươm mơ nhựa sống
Cùng loanh quanh giữa đất trời cao rộng
Không gian nào chia sẻ thính âm
Thời gian nào dành chỗ cảm thông
Cái hiện tại giao tương nhiều lần mức
Hai bản trường ca, khác ca từ, giai khúc
Bảy cung đàn không đồng điệu âm vang
Mặc dù cũng tích tịch tình tang
Tang tang tích tịch nhưng làm sao hợp tấu
Ta hãy vén lên bức màn sân khấu
Sân khấu của trường đời và sân khấu của trần gian
Hãy nhìn xem những tuồng diễn băng ngang
Ta thấy được cái gì từ trong đó
Từng tiết mục đi qua như thế
Mỗi hiển bày tuần tự trước sau
Mỗi chương trình liên tiếp nối nhau
Không gián đoạn những phút giây bỏ trống
Họ diễn xuất từ hồng hoang huyền mộng
Qua thời kỳ, đến đương đại hôm nay
Kể cả nhiều vọng cảnh tương lai
Vẫn lôi cuốn dù ai ai thưởng thức
Từ nơi đó, mở ra dấu ngoặc
Em là em, mà ta vẫn là ta
Hãy nhìn cái cây kia, là lá là hoa
Đâu có cái nào giống cái nào em nghĩ
Chỉ cần hiểu được, đó là tri kỷ
Chỉ cần nhận nhau, đó là tri âm
Đừng đòi hỏi và nhất quyết khăng khăng
Bèo bọt sẽ tan hoang trên đầu gió
Em hãy nhìn bàn tay em đó
Năm ngón tay trên một bàn tay
Có ngón dài ngón ngắn
Có ngón nhỏ ngón to
Có ngón tay vuốt tóc
Có ngón tay chải đầu
Có ngón tay kim khâu
Có ngón tay đan chỉ
Vẫn là năm ngón tay trên một bàn tay
Và nhìn kia, con chim nhỏ bay bay
Ôi đẹp quá, giữa trời xanh mây trắng.

Sỏi đá kêu đau

Tháng 4 – 2008

Ai có nghe sỏi đá kêu đau

Ai có nghe cát bụi khổ sầu
Ngay cả bãi biển nương dâu
Nát tơ vương nên mịt mờ sương khói

Biển mải miết ngàn khơi réo gọi
Núi sơn khô trùng điệp hoang vu
Rừng thê lương ngậm trắng sương mù
Hố thăm thẳm đèo heo hút gió

Bởi bào ảnh hư hao mệt mỏi
Bởi bọt bèo chìm nổi lan man
Phong trần đập dũa nát tan
Rong rêu phủ lấp trên đàng phù sinh

Nước cuốn xoáy gập ghình biển sóng
Bãi cát vàng phơi trắng bờ lau
Núi kia thi thiết bạt đầu
Non kia nghiệt ngã sắc màu thời gian
Hèn chi sỏi đá kêu vang
Phơi sương cát bụi tan hoang bên đường

Ai có nghe sỏi đá kêu đau
Ai có nghe cát bụi khổ sầu
Sơn khô mới bạc mái đầu
Phong trần mới thấm biển dâu tư lường
Cát bụi vương vương
Mịt mờ sương khói
Sỏi đá nát mình
Ngậm đắng bờ lau
Ai không nghe cát bụi khổ sầu
Ai không nghe sỏi đá kêu đau.

Biết mấy dòng sông

Tháng 4 – 2008

Sông Hồng Hà mềm môi biển mặn
Sông Thái Bình thẳng tắp ra khơi
Sông Cửu Long hòa vang chín khúc
Sông Đồng Nai đẹp lắm ai ơi

Dòng Hương giang một thương hai nhớ
Dòng Hà Thanh chín bỏ làm mười
Dòng Đà Rằng, mô tê chi rứa
Dòng Hậu - Tiền, hai ngã không nguôi

Nhớ thưở nào Sông Gianh, Nhật Lệ
Nhớ thưở nào Bến Hải, Hiền Lương
Chân bước đi, rung hồn lệ đá
Chân bước về, lòng dạ vương vương

Nhớ chuyện xưa bên dòng Sông Trẹm
Nhớ chuyện xưa một bến Bạch Đằng
Lá rung cây, bờ lau cát trắng
Nước rì rào, sóng vỗ vàng trắng

Trong cuộc đời, ai không uống nước
Giữa trường đời, ai chẳng qua sông
Nhịp cầu khua, vọng vang mấy khúc
Hai đầu cầu, biết mấy dòng sông.

Tiếng chim gọi hồn

Tháng 4 – 2008

Nhớ xưa, một con chim Lạc
Nhớ xưa, một cánh chim Hồng
Xây tổ Trường Sơn - biển Thái
Văn Lang non nước khơi dòng

Nhớ xưa, cha Rồng cỡi nước
Nhớ xưa, mẹ sống non Tiên
Lương duyên đẹp tình nguyện ước
Tụ thành một bọc trăm con

Đã từ, ngàn năm văn hiến
Muôn đời hoa trái đơm bông
Quê hương giang sơn gấm vóc
Việt Nam rực sáng trời đông

Việt Nam, quê hương yêu dấu
Dựng cờ, quốc tổ Hùng Vương
Nam nhi, nữ kiệt tiếp nối
Phương phi oanh liệt đường đường

Tiếng chim, Nam Quan cửa ải
Tiếng chim, cuôi mũi Cà Mau
Kêu vang khắp Trung Nam Bắc
Tìm nhau, vạn lý nhịp cầu

Nơi đây, cội nguồn đất Mẹ

Nơi đây, một cõi quê Cha
Tiếng chim Lạc Hồng muôn thuở
Gọi hồn quốc quốc gia gia.

Xóm nhỏ Quê nghèo

Tháng 4 – 2008

Nhớ xưa, một thời thơ ấu
Âm nồng, bếp lửa hồng tươi
Đêm trăng, hòa reo ca hát
Còn đây, câu nói tiếng cười

Quê nghèo, nắng mưa đón gió
Mì khoai, củ sắn, cơm canh
Trường làng, ê a đèn sách
Đầu đời, mái tóc còn xanh

Một bờ mênh mông cát trắng
Đêm về, bên bên sông trăng
Thuyền du mái chèo đưa đẩy
Lao chao hình bóng chị Hằng

Thôn trang, bình minh sáng tỏa
Ngày lên, giỡn nắng loanh quanh
Con đường cái quan nho nhỏ
Hàng me, ghi dấu mong manh

Đường quê, lối mòn sỏi đá
Tre vàng, trúc biếc xanh xanh
Thơm thơm hương đồng cỏ nội
Còn đây, mãi mãi quê mình

Mái tranh, quê nghèo xóm nhỏ
Từ khi mở mắt chào đời
Lớn lên, đi đây đi đó
Nhớ hoài, muôn thuở không người

Một mái Chùa Quê

Tháng 4 – 2008

Chùa quê nho nhỏ bên làng
Lời kinh tiếng mõ vang vang
Chuông ngân trầm hùng sâu lắng
Xưa nay, nếp sống dân làng

Chùa quê, mười bốn, ba mươi
Rộn vang tiếng nói tiếng cười
Kéo về thấp nhang, bái sám
Tô bồi phước đức xinh tươi

Chùa quê, cuộc sống xưa nay
Dân làng ôm ấp dựng xây
Giàu nghèo, ai ai cũng có
Kẻ nhiều, người ít góp tay

Chùa quê một mái đơn sơ
Đêm đêm dưới ánh trăng mờ
Phật vàng từ bi sáng tỏa
Uơm đời, uơm đạo, xa mờ

Chùa quê, già trẻ, nữ nam
Như bông lúa chín thơm vàng
Như mái tình quê bếp lửa
Ấm nồng gìn giữ cru mang

Chùa quê, tôi mang từ đó
Ngay từ, thuở bé xa xưa
Đến nay, vẫn hằng thương nhớ
Đi đâu, vẫn nhớ nhung về.

Nhớ mãi tình quê

Tháng 4 - 2008

Quê tôi một xóm thôn nghèo
Bốn mùa lam lũ đắng đeo
Dân làng đói no ấm lạnh
Nhưng tình chan chứa sơn keo

Quê tôi sỏi đá khô cày
Mồ hôi, nước mắt đắng cay
Một nắng, hai sương, dải gió
Gừng cay muối mặn thương thay

Mùa lên, tay cày, tay cấy
Đồng vàng, lúa chín thơm bông
Ca vang, tay gặt, tay hái
Thôn làng đẹp dạ ước mong

Ngày vui, ngày hội, vuông tròn

Người người, già trẻ hân hoan
Nải chuối, nồi cơm, thũng nếp
Giàu nghèo nào có thiệt hơn

Vậy mà, Biển Đông nghĩa Mẹ
Vậy mà, Núi Thái ơn Cha
Một trời quê hương ta đó
Xa rồi, mới nhớ thiết tha

Đi đâu, cũng muốn trở về
Tình quê, không lỗi ước thề
Đi đâu, ai không thương nhớ
Ươm lòng, nhớ mãi tình quê.

Cho trọn tình quê

Tháng 4 – 2008

Đây rồi, làng quê yêu dấu
Đã từ bao thuở chia xa
Mênh mang dăng tràn nỗi nhớ
Hôm nay, về với mái nhà

Em thơ, chờ mong trước ngõ
Mẹ quê, ấp ủ lều tranh
Bếp lửa hồng êm sáng tỏa
Bùng lên một mái an lành

Từ ngày cất bước ra đi
Em thơ, không nói năng gì
Mẹ quê, chìm sâu ánh mắt
Bên cầu Á Tử, sầu bi

Từ ngày cất bước ra đi
Cánh chim bạt gió Ba Vì
Ba tôi, sơn khô tóc trắng
Phong trần chưa thỏa, cứ đi

Đây rồi, làng quê yêu dấu
Đồng vàng xanh bóng mạ non
Bếp hồng nhà tranh sưởi ấm
Đan tay nương núa vuông tròn

Bao năm, quay gót chân về
Sao đời, vật đổi, nhiều khê
Mắt còn tìm quên gởi nhớ

Ươm lòng cho trọn tình quê.

Từ kiếp nào

Tháng 4 – 2008

Từ kiếp nào tôi vẫn tợ vương
Đi lang thang trên khắp nẻo đường
Ba cõi xuống lên, vào ra sinh tử
Để ngắm cuộc đời, xoa dịu tình thương

Từ kiếp nào cát bụi đeo tôi
Đeo hành trang qua mọi hình hài
Hố thăm rừng sâu, đầu non góc biển
Chia sẻ cuộc đời, muôn vạn chông gai

Từ kiếp nào vào cõi nhân gian
Mang rong rêu thế giới ba ngàn
Hoa Tạng xa mờ, muôn trùng giới tuyến
Biển đời oán đối, chìm nổi mênh mang

Từ kiếp nào cát bụi tro vơ
Những dấu xưa hoen ố tàn khô
Dẫm bước hồng hoang, phù sinh nhiệm thể
Đãi lọc đá vàng, tìm lại nguyên sơ

Thương cuộc đời, từ đó ta đi
Dẫu phong sương, mưa nắng, sá gì
Trao lại cho đời, bảo châu như ý
Ba đường sáu nẻo, mở cửa huyền vi.

Đợi trăng về

Tháng 4 – 2008

Đêm đêm, ta đợi đón trăng về
Dù chẳng ngóng trông, chẳng ước thề
Rừng núi hoang vu thanh vắng quá
Không trăng, ử dột bóng sơn khô

Có khi, ta đợi ở đầu ghềnh
Nguyệt mãn, trăng tròn chẳng chịu lên
Suốt mấy canh dài nghe biển sóng
Kê đầu trên mỏm đá chênh vênh

Trăng khuyết, vậy mà nhanh chóng hơn

Lung trời đã hiện mới đầu hôm
Bóng trăng óng ả đêm đêm rọi
Ngập cả đường đi, ngập lối mòn

Có khi, ta rảo bước mom sông
Bóng nguyệt lung linh đứng giữa dòng
Nhuộm ánh trăng ngà bên bến nước
Bờ đê ẩm lạnh những đêm đông

Dù tròn hay khuyết vẫn là trăng
Mười sáu ba mươi trăng vẫn trăng
Khi nhạt khi vàng pha loáng bạc
(Phong sương tuế nguyệt vẫn) Dù sao ta vẫn đợi trăng ngàn.

Trăng với ta

Tháng 4 – 2008

Ta đã mên trăng thưở ấu thơ
Khi còn bé nhỏ ở nhà quê
Cùng trăng chạy nhảy tung tăng gọi
Đầy ắp trò chơi của tuổi thơ

Người lớn thường hay kể chuyện ma
Sợ thì có sợ, nghe thì nghe
Đêm đêm thỉnh thoảng đi đầu đó
Dù có trăng rồi, vẫn “thấy” ma

Hướng chi có những bữa không trăng
Ra khỏi xó nhà, sợ, cắn răng
Vừa chạy vừa run, ma thét gió
Trăng còn nhớ đó, phải không trăng

Lớn lên đi khắp nẻo gần xa
Khi sống tha phương càng nhớ nhà
Đêm xuống thời giờ thêm trống vắng
Nhiều đêm sống trọn với trăng ngà

Đưa tay ta vốc ánh trăng vàng
Bên cạnh dòng sông, nước xoáy lãn
Động dậy, vàng trăng như biển hiện
Quanh ta tràn ngập ánh trăng ngàn.

Một bến sông trăng

Tháng 4 – 2008

Ta về một bến sông trăng ấy
Mây nước hai bờ lơ lửng trôi
Tay chèo mái đẩy lao chao sóng
Bóng đổ dòng sông ướm cuộc đời

Bước chân nhè nhẹ in trên cát
Gió thổi mênh mang tóc bụi bay
Văng vẳng bên sông nghe ai hát
Sông trăng một bến tỏa niềm tây

Mùa lên phảng phất mùi bông lúa
Cao thấp ruộng đồng mượt cỏ non
Tay cày tay cấy đôi vai gánh
Chan chứa tình quê nẻo cô thôn

Đôi tay tát nước bên sông trăng
Mức nước dòng sông, mức chày hằng
Tươi tắn ruộng đồng ươm lúa mạ
Mức rồi, trả lại bến sông trăng

Sông trăng một bến thôn trang ấy
Từ thuở ấu thơ đến cuối đời
Nhà tranh bếp lửa tình quê gọi
Nhưng nhớ một phương, mỉm miệng cười.

Ôn Cha - Đức Mẹ

Tháng 4 – 2008

Năm ngàn năm trước, nhớ Ôn Cha
Nguồn cội tình thương, nhờ Đức Mẹ
Chỉ dạy khuyên lơn, trăm đầu con trẻ
Xuống biển lên non, cần gọi nhau về

Năm ngàn năm trước, thăm Ôn Cha
Máu chảy ruột mềm, nhuần Đức Mẹ
Đất nước Văn Lang, Hùng Vương quốc Tổ
Sông núi Việt Nam, dòng giống Tiên Rồng

Ôn nghĩa Mẹ, sâu hơn biển Đông
Công đức Cha, cao hơn núi Thái
Chạy dài từ Nam Quan cửa ải
Dọc Trường Sơn đến mũi Cà Mau
Non xanh nước biếc một màu
Cháu con gìn giữ con tàu giang san

Không có gì dọc ngang cách trở
Không có gì tan vỡ ngược xuôi
Đan tay, miệng thắm môi cười
Đan tâm, kết nối tình người Việt Nam

Thời gian dù có đổi
Không gian dù có thay
Nhưng nòi giống Rồng Tiên chỉ một
“Cây có cội
Nước có nguồn
Chim có tổ
Người có Tông”
Mảnh quê hương, xương máu cha ông
Bức dư đồ, truyền trao thế hệ
Đàn cháu con thương về nỗi nhớ
Cha - Thái Sơn - vò võ canh trường
Mẹ - Biển Đông - áp ủ trùng dương
Dù cách xa đến muôn hướng ngàn phương
Vẫn thấp đuốc tìm nhau Nam Trung Bắc

Tình quê hương mặn nồng thấm thiết
Dân tộc này là giống Rồng Tiên
Nghe không tiếng gọi hồn thiêng
Ởn Cha, Đức Mẹ, trao truyền muôn năm.

Tiếng nói hồn thiêng

Tháng 4 – 2008

Ta lắng nghe, tiếng rừng khua gió núi
Ta lắng nghe, biển Thái gọi Trường Sơn
Từ ngàn xưa, sông núi không mòn
Đến ngàn sau, giang san không đổi

Quyền quyện khói, Đền Hùng ơn Quốc Tổ
Khói trầm hương, lan tỏa đức Trung Vương
Đất trời nam, một cõi quê hương
Rạng trời đông, Việt Nam muôn thuở

Chấp tay nguyên, cùng khăn đầu Tiên Tổ
Lòng dặn lòng, cùng dòng giống Rồng Tiên
Bắc Nam Trung, một dải nối liền
Non nước này, ngàn năm vẫn hiển

Ta bước chân đi, gừng cay muối mặn
Ta bước chân về, nguồn cội yêu thương

Ái Bắc, mũi Nam, là núi là non
Biển rộng sông dài, tình Nam nghĩa Bắc

Hồ hồ khoan, cho cung đàn trời khúc
Tiếng đò đưa, thuyền một mái, võ về
Sông núi hồn thiêng, toàn vẹn ước thề
Máu đỏ da vàng, lung linh lệ sử

Ngàn năm xưa, người dân Nam hùng cứ
Ngàn năm sau, con cháu Việt đắp xây
Tình dân tộc, tay nắm bàn tay
Nghĩa đồng bào, đá mềm chân cứng

Chí bất khuất, nước non này bền vững
Khí hùng anh, từ khai quốc dựng cờ
Tô thăm giang sơn, bồi đắp cơ đồ
Ai người Việt Nam, truyền trao tiến bước.